

47

เนื่องจากข้อเสนอในการเปิดตลาดผ้าถูกคัดค้าน ฮ่องแต่จึงไม่ได้ให้
เส้นจซึ่งไปค่ายเพิงกู้อีก ทำให้เขามีเวลาอยู่ในจวนแม่ทัพมากขึ้น เขา
จึงมักจะนำของแปลกใหม่มาที่เรือนบำรุงใจและนั่งพูดคุยกับสุหยินผู้เฒ่า
ด้วยพักหนึ่งแทบทุกวัน

วันนี้เส้นจซึ่งนำเสื้อคลุมผ้าหน้าผ้าทอแบบเค่อซ้อลายดอกโบตัน
สีแดงสดมาที่เรือนสุหยินผู้เฒ่า "ใกล้จะถึงวันเกิดมารดาแล้ว เสื้อเหนียง
ไปสั่งตัดให้ท่านด้วยตนเองที่ร้านของมงคลสกุลถานทางตะวันออกของเมือง
ที่มีชื่อเสียงโด่งดัง" เขาคลีเสื้อออกให้สุหยินผู้เฒ่าดู "มารดาลองดูแบบที่
เสื้อเหนียงเลือกให้ท่านสิ" เส้นจซึ่งพูดพลางยิ้มมองนาง ด้วยอายุมากแล้ว
สุหยินผู้เฒ่าจึงชอบสีล้วนลวดลายที่ดูดีเป็นพิเศษ นี่เป็นเสื้อที่เขา
สั่งตัดตามความชอบของนางโดยเฉพาะ

สุหยินผู้เฒ่าฟังแล้วหน้าบึ้งตึงกำลังจะโมโห บีเยวี่ก็รีบเสื้อไป

เสียก่อนและยิ้มตอบว่า "เมื่อวานสูหยินผู้เฒ่ายังรื้อหีบค้นตู้หาเสื้อผ้ามาลองสวมอยู่เลยเจ้าคะ ไม่รู้งานวันเกิดจะสวมชุดไหนดี คราวนี้ได้ชุดแล้วหากบอกผู้คนในงานว่าเป็นชุดที่สูหยินเลือกให้ด้วยตนเอง ไม่รู้คนอื่นจะอิจฉาตำร่อนขนาดไหน"

เห็นสายตาที่บีบแฉับส่งมาให้ สูหยินผู้เฒ่าจึงกลืนคำพูดในปากกลับลงไป เยกหน้ามองเสื้อในมือของบีแฉับ จะว่าไปแล้วตัวนี้ช่างก็ชอบอยู่เหมือนกัน หากไม่ใช่เงินสี่เหนียงเป็นคนซื้อให้นางคงคว่าไปลองตั้งนานแล้ว

เห็นสูหยินผู้เฒ่ามองเสื้อด้วยดวงตาเปล่งประกาย เส้นจงชิงพลันโล่งอก คิดในใจว่าพวกนางแม่สามีกับลูกสะใภ้ใกล้ชิดกันมากขึ้นอีกนิดแล้ว

พอเส้นจงชิงกลับไป สูหยินผู้เฒ่ากลับตำหนิบีแฉับ "เจ้าห้ามข้าทำไม"

"ท่านแม่ทัพประจบเอาใจท่านแทนสูหยินแบบนี้จะต้องคิดรับสูหยินกลับจวนแน่" บีแฉับยิ้มตอบ "โดนสูหยินผู้เฒ่าจึงไม่ส่งเสริมเล่าเจ้าคะ"

สูหยินผู้เฒ่าตาเป็นประกาย นั่นสิ นางกำลังกลัวใจที่นางแพศยานั้นหลบอยู่ไกลถึงบ้านบรรพบุรุษ ทำให้มือของนางเอื้อมไปไม่ถึง หากสามารถให้เส้นจงชิงหลอกเงินสี่เหนียงเข้าจวนได้ย่อมดีที่สุด! คิดดังนี้แล้วสูหยินผู้เฒ่าจึงหัวเราะ "ในเมื่อเขาอยากประจบข้า ข้าก็จะถือโอกาสนี้มอบชีวิตจ้อให้เขาเสียเลย"

ชีวิตจ้อเป็นสาวใช้ห้องข้างที่สูหยินผู้เฒ่าเตรียมไว้ให้เส้นจงชิง เนื่องจากสาวใช้ห้องข้างที่ส่งไปคราวก่อนเส้นจงชิงยังไม่ทันแตะต้อง

ก็ไล่ตะเพิดออกมา ครั่งนี้พอเขากลับจากแคว้นฉี ฮูหยินผู้เฒ่าจึงลั้งเล
มาตลอด ไม่กล้ามอบชีวิตจื่อให้เขา

ปี่เป่ย์จื่อเย่ยี้หัวเราะคิก "คราวนี้ท่านไม่ต้องหวังว่าจะไม่ได้
อุ้มหลานแล้วเจ้าคะ!"

เสิ่นจงซึ่งเห็นฮูหยินผู้เฒ่ามีท่าที่อ่อนลงเรื่อยๆ ก็รู้สึกดีใจ ลอบ
คำนวณในใจว่าจะเปิดเผยเรื่องของเจียนเหวินเจียนอุ่อออกมาเมื่อไรดี

จวนแม่ทัพเต็มไปด้วยความมีชีวิตชีวา บรรยากาศคึกคักเหมือน
ช่วงเก็บเกี่ยวในฤดูใบไม้ร่วง

ดูซินอีหลับตาเอนพิงหมอนอิง สาวใช้คอยทูลหาเบาๆ อยู่ด้านข้าง
พอฟังรายงานของขุนนาง นางผุดลุกขึ้นนั่งทันที "ท่านแม่ทัพให้ชีวิตจื่อ
ค้ำที่เรือนติดต่อกันถึงสามวันเชียวหรือ!"

"ตั้งแต่ฮูหยินผู้เฒ่าส่งตัวชีวิตจื่อไปเรือนเอ้ออารี ท่านแม่ทัพก็ให้นาง
อยู่ที่เรือนเจ้าคะ" ขุนนางมองผู้เป็นนายด้วยสีหน้ากังวล "เช้าวันที่สอง
ฝ่าพรหมจรรย์* ของชีวิตจื่อถูกส่งไปที่เรือนบำรุงใจ ฮูหยินผู้เฒ่าดีใจ
จนยิ้มไม่หุบ หลังจากนั้นชีวิตจื่อก็ค้ำในห้องหลักมาตลอด"

ดูซินเอียกเท้าขึ้นถีบสาวใช้ที่ทูลหาให้นางจนกลิ้งตกลงไปบนพื้น
สาวใช้หวีดร้องเสียงหลง พอตั้งสติได้และเห็นใบหน้าถ่มทิ้งของดูซินอี
ก็ตกใจจนลิ้มเจ็บ ตะเกียกตะกายลุกขึ้นทันทีและหลบไปยืนด้านข้าง
อย่างอกสั่นขวัญผวา

* ฝ่าพรหมจรรย์ หมายถึงผ้าผืนเล็กสีขาวที่ใช้ในคืนวันแต่งงานเพื่อแสดงพรหมจรรย์ของเจ้าสาวในสมัยโบราณ

"เขาจงใจทำให้ข้าเห็น!" ฉูชินอีพนลมหายใจออกมาในที่สุด อยู่ในจวนแม่ทัพแต่กลับไม่เหยียบย่างเข้ามาในเรือนไม้หยกแม้แต่ก้าวเดียว ทั้งยังหันไปรักใคร่สาวใช้คนหนึ่ง หากนี่ไม่ใช่การตบหน้านางต่อหน้าบ่าวทั้งหลายจะเรียกว่าอะไร

"บ่าวได้ยินพี่จ้อเยวี่บอกว่า..." ซุนหงน้ำเสียงล้งเล็เล็กน้อย

"บอกว่าอะไร"

"พี่จ้อเยวี่บอกว่าท่านแม่ทัพประจบเอาใจสุหยินผู้เฒ่าเพื่อจะได้รับสุหยินกลับจวนเจ้าค่ะ" ซุนหงเสียงเบา

"เขาจะรับสุหยินกลับจวน?" ฉูชินอีคิดตามไม่ค่อยทัน "คิดจะยึดอำนาจจัดการธุระในจวนของข้ากลับไปหรือ" นางมองซุนหงอย่างเลือนลอย "เขาตัดสินใจแน่วแน่แล้วว่าจะทำให้ข้าตระหนักถึงฐานะของตนเองและเป็นอนุตตไปอย่างสมบูรณ์หรือไม่"

ซุนหงไหนเลยจะกล้าตอบ ได้แต่ส่ายหัวอย่างกล้าๆ กลัวๆ

ฉูชินอีเงยหน้าทันใด "เจ้าไปเรียกน้องสาม..." พูดได้ครั้งหนึ่งก็นึกขึ้นได้ว่าญาติผู้น้องตายไปแล้ว แม้แต่ลูกน้องของเขาที่เคยทำงานให้นางเป็นประจำก็หายหน้าไป ร่างกายค่อยๆ ทรวดลง เส้นจางซึ่งมีคำสั่งเด็ดขาดไม่ให้หนีงในเรือนต่างๆ ออกไปข้างนอกโดยพลการหยางเทาก็ตายไปแล้ว ดูเหมือนจู่ๆ นางก็ถูกตัดแขนตัดขา รู้สึกเหมือนพยัคฆ์ที่หมดเขี้ยวเล็บ

"ตั้งแต่ท่านแม่ทัพกลับมา ก็ได้ไปค้างที่เรือนอีเหนียงคนไหน" เห็นฉูชินอีสีหน้าเปลี่ยนแปลงไปมา ซุนหงพูดปลอบ "อีเหนียงในเรือนต่างๆ ได้แต่โมโห แต่ไม่กล้าบิปากพูดอะไร อีเหนียงอดทนเอาหน่อยเถิดเจ้าค่ะ"

อดทน? คู่ซิ่นนี่แค้นหัวเราะ หัวปีเขี่ยวนะ! ชีวิตชีวิตของหญิงคนหนึ่ง
จะมีห้าปีที่ดีสักกี่ครั้ง เวลาทุ่มเทให้เขาอย่างเสียเปล่า สุดท้ายทำอะไร
กลับมาเลย แล้วจะให้นางยอมรับได้อย่างไร!

งานเลี้ยงวันเกิดสูญยีนผู้เฒ่าอายุห้าสิบปีมาถึงแล้ว จวนแม่ทัพ
แขวนโคมผูกสายรุ้ง เต็มไปด้วยบรรยากาศมงคลยิ่ง

เส้นจิ้งซึ่งมอบคทาหรือ* ทำจากหยกขาวให้สูญยีนผู้เฒ่าคนหนึ่ง
จากนั้นหยิบกล่องไม้มะเกลือที่แกะสลักอย่างประณีตเคลือบสีแดงชาด
ส่งให้สูญยีนผู้เฒ่า "ได้ยินว่ามารดาชอบปิ่นชนนิก นี่เป็นปิ่นที่สื่อเหนียง
ตั้งใจไปสั่งทำให้ท่านจากหอชู้ยอวี"

เห็นลูกชายถือของที่เงินสื่อเหนียงมอบให้ราวกับเป็นของล้ำค่า
สูญยีนผู้เฒ่าพลันหงุดหงิด แต่เห็นหน้าประตูเริ่มมีแขกมาอวยพรและ
โขกศีระชะแล้วจึงผื่นข่มอารมณ์ไว้ "นับว่านางมีใจ" ครั้นเห็นสายตาที่
ปีเยวียส่งมาจึงถามว่า "ทำไมนางถึงไม่มาล่ะ"

เส้นจิ้งซึ่งฟังแล้วตัวสั่นสะท้าน สูหายีนผู้เฒ่าเติบโตในชนบทตั้งแต่เด็ก
เป็นคนเก่งกาจและอารมณ์ฉุนเฉียว ชอบหรือไม่ชอบล้วนแสดงออกทาง
สีหน้าทั้งหมด หากไม่พอใจเขาแม้เพียงเล็กน้อยก็จะเปิดปากด่าทันที
นางพูดเช่นนั้นหมายความว่าใจอ่อนเพราะการกระทำของเขาแล้วใช่หรือไม่
หากบอกนางว่าเงินสื่อเหนียงให้กำเนิดหลานคนโตที่น่ารักคนหนึ่ง...เขา
มองสูญยีนผู้เฒ่าด้วยดวงตาวาวระยับ

* คทาหรือ เป็นเครื่องไม้หรือเครื่องหยก รูปทรงเป็นแท่งแบนโค้ง ส่วนหัวมีลักษณะเป็นแป้นกลมและนิยม
สลักลายสายเมฆตลอดคัน โดยคำว่าหรือมีความหมายว่าสมปรารถนา ชาวจีนจึงใช้เป็นของเสริมสิริมงคล
และเป็นเครื่องแสดงฐานะของชนชั้นสูง

"ไม่มีคำสั่งของมารดา นางไม่กล้ามา" เดิมทีคิดจะถือโอกาสนี้ เปิดเผยเรื่องของเจียนเหวินเจียนอู่ แต่คำพูดกลับเอาแต่วนเวียนอยู่ในปาก พอคิดถึงความรักที่สูญหายนผู้เฒ่ามีต่อเงินสี่เหนียง เขาก็รู้สึกกังวล และไม่สบายใจ วันนี้มีแขกเหรื่อและมิตรสหายมากมาย เวลา สูหยินผู้เฒ่าไม่พอใจและอาละวาดโวยวาย นางไม่เห็นแก่หน้าใครทั้งนั้น ถึงอย่างไรก็เป็นเรื่องภายในสามวันห้าวันนี้ รอให้งานเลี้ยงผ่านไปก่อน เปลี่ยนบ่าวในจวนแม่ทัพทั้งหมดก่อนแล้วค่อยบอกดีกว่า

ครั้นเห็นว่าตนแค่อยถึงนิดหน่อย ลูกชายก็ตาเป็นประกาย ทำท่า อยากรับเงินสี่เหนียงกลับมาเต็มแก่ สูหยินผู้เฒ่ารู้สึกเหมือน โพรงอกถูกยัดด้วยผ้าชีวี่ ทั้งคลื่นไส้และพะอืดพะอมจนหายใจไม่ออก นางบดฟันอย่างแรง

ดี! เขาอยากรับนางแพศยานั่นกลับจวนใจจะขาดแล้วใช้หรือไม่ ข้าเองก็ไม่อยากรอดต่อไปอีกแล้วเหมือนกัน! วันนี้มาพูดให้ชัดเจนเลย ดีกว่า ต้องฝืนข่มความชิงชังที่มีต่อนางแพศยานั่นต่อหน้าลูกชายทุกวัน แบบนี้ แสร้งทำเป็นนิ่งเฉยตามที่ปีเวียบอก ข้าอดทนมานานพอแล้ว!

ในจวนแม่ทัพนางเปรียบเหมือนไท่ซิ่งหวง* แต่ไหนแต่ไรมาจะทำอะไรล้วนเป็นผู้อื่นที่ต้องดูสีหน้านาง ไม่เคยมีครั้งไหนที่เป็นอย่าง คราวนี้ ในใจหงุดหงิดภายนอกกลับยังต้องแกล้งทำไม่ผู้ไม่ซื่ออดทนไว้ สูหยินผู้เฒ่ารู้สึกว่าจะหากอดทนต่อไปนางต้องเป็นบ้าแน่ พอตัดสินใจ ได้ว่าจะให้เสียนจิงรับเงินสี่เหนียงกลับมา สาวใช้ก็วิ่งเข้ามาอย่างรวดเร็ว

* ไท่ซิ่งหวง เดิมหมายถึงอดีตจักรพรรดิที่สละราชบัลลังก์ให้โอรสของตนหรือก็คือบิดาของจักรพรรดิองค์ปัจจุบัน เป็นผู้ที่ยังคงรักษาพระดีเคาระพยาเกรง ต่อมาจึงใช้เปรียบเปรยถึงบุคคลที่แม้ไม่ได้มีตำแหน่ง แต่คอยควบคุมบงการตำแหน่งผู้น้อยอยู่หลังม่าน

พอดิบพอดี

"พระนางเสียนเพยให้หลังกงมามอบของขวัญเจ้าค่ะ"

ฮูหยินผู้เฒ่าสะท้านเฮือก คิ้วตาอาบด้วยรอยยิ้มทันที "รีบเชิญเข้ามา" พริบตาเดียวความโกรธที่มีต่อเสียนจงซึ่งก็ถูกลืมไปหมดสิ้น

หลังจั่งคนละครมาร้องรำทำเพลงติดต่อกันสามวัน จนแม่ทัพจึงสงบลงได้

เสียนจงซึ่งไปค่ายเพิงกุ่แต่เช้า ส่วนฮูซิ่นก็นำสาวใช้เก็บข้าวของเครื่องใช้และตรวจนับของขวัญ สาวใช้ในโถงหน้าไม่พอ จึงดึงตัวสาวใช้จากเรือนต่างๆ ออกมาด้วย ชิวจื่อเป็นคนโปรดของเสียนจงซึ่ง ฮูซิ่นก็ไม่กล้าละเลย จึงมอบหมายให้นางตรวจนับของขวัญกับเงินหมั้วหมั้วผู้ดูแลคลัง

เสียนเพยมอบหยกเหอเถียนแกะสลักเป็นรูป 'เทพธิดาหมาภูถวายพระพร'* สูงสองเชียวะกว่ามาเป็นของขวัญ

เทพธิดาหมาภูผู้งดงามสูงส่งเหยียบก้อนเมฆมงคล ถือสุราหลังจื่อในน้ำเต้าด้วยท่วงท่าสง่างามย่อกายคารวะอย่างแผ่หม้อ้อย แม้คุณภาพของหยกจะไม่ได้ดีเลิศ แต่สิ่งที่น่าสนใจคือการแกะสลักจากหยกทั้งชิ้น ลวดลายของคนและของลี้วเด่นชัด มีชีวิตชีวาเหมือนจริง โดยเฉพาะน้ำเต้าวิเศษในมือของเทพธิดาหมาภูที่ไสกระจ่างทั้งอัน ภายในเหมือนมีสุราชั้นดีกลิ้งอยู่จริงๆ ชิวจื่อแทบจะได้กลิ่นหอมสดชื่นของสุราหลังจื่อ

* มีตำนานเล่าว่าวันที่สามเดือนสามตามจันทรคติจีนเป็นวันคล้ายวันประสูติของเจ้าแม่ซีหวังหมู่ เทพธิดาหมาภูซึ่งบรรลุนิเขียนเทพได้เพราะความช่วยเหลือของพระนางจึงนำสุราเห็ดหลังจื่อมาถวายพระพรทุกปี กลายเป็นแรงบันดาลใจให้ศิลปินรังสรรค์ภาพจาก 'เทพธิดาหมาภูถวายพระพร' เป็นงานศิลปะแขนงต่างๆ รวมถึงการแสดงฟ้อนรำที่มักจัดเพื่ออวยพรวันเกิดแก่ผู้อาวุโสที่นับถือ

ด้วยซ้ำไป

แน่นอนว่าเป็นของล้ำค่าหายากชิ้นหนึ่ง! ด้วยเกรงว่าจะเกิดความเสียหาย ชิวจื่อไม่กล้าประมาท ใช้สองมืออุ้มประคองขึ้นมาอย่างระมัดระวัง รู้สึกว่ารูปแกะสลักในมือสั่นเล็กน้อยเหมือนจะแตกออกจากกัน ชิวจื่อหัวใจเต้นรัว จะเป็นไปได้อย่างไร นี่เป็นหยกแท้ทั้งก้อน ไฉนนางจึงรู้สึกเหมือนกำลังอุ้มเศษหยกที่นำมาประกอบกัน ไม่ต้องพูดถึงว่ารูปปั้นนี้มีค่ามหาศาล แค่มันเป็นของขวัญจากเส้นเพยก็มีอาจเกิดความเสียหายได้แม้แต่นิดเดียวแล้ว!

"เจ้าทำอะไร!" กำลังกระวนกระวายใจ เงินหมั้วหมั้วที่คอยกำกับสาวใช้ให้เก็บฉากบังลมหยกเขียวหันกลับมา เห็นรูปสลักเทพธิดาหมาดูในอ้อมแขนของชิวจื่อหักเป็นสองท่อนก็หวีดร้องอย่างตกใจ

ชิวจื่อตัวสั่น เกิดเสียงดังสนั่นตามมา เทพธิดาหมาดูที่แกะสลักอย่างประณีตตกลงบนพื้นและแตกละเอียด ชิวจื่อยืนนิ่งเป็นหุ่นไม้ทันที

"ท่านแม่ทัพชอบเจ้า ประคบประหม่อมเจ้าไว้ในฝ่ามือมาตลอดตามหลักแล้วต่อให้สละชีวิตตนเอง ข้าก็ต้องปกป้องเจ้า" ฉูชินอีนั่งอยู่บนเก้าอี้ไท่ซือด้วยท่วงท่าสง่างาม มือลูบเศษหยกชิ้นหนึ่งอย่างแสนเสียดาย "แต่ของขวัญชิ้นนี้ไม่เหมือนของทั่วไป เป็นของพระราชทานจากพระนางเส้นเพย เกรงว่าต่อให้ข้าอยากแบกรับ ฮูหยินผู้เฒ่าก็ไม่ยินยอม" นางถอนหายใจ "เรื่องนี้เจ้าไปพูดกับฮูหยินผู้เฒ่าเองเถอะ" น้ำเสียงต่ำเนิบสีหน้าสงสารระคนเสียใจ

ไฉนจึงเป็นเช่นนี้

ไฉนจึงเป็นเช่นนั้นได้

ชีวิตคือเอาแต่จ้องสาวใช้และบ่าวหญิงสูงวัยที่ลู่อินอืพามาเต็มห้อง
รู้สึกเหมือนนี่ไม่ใช่เรื่องจริง

ด้วยรู้ว่ารูปสลักนี้ล้ำค่ามาก นางจึงระมัดระวังอย่างเต็มที่ แล้ว
จะทำแตกละเอียดได้อย่างไร...ข้าก่อน ข้าก่อน...นางนี่ก็ออกแล้ว
ตอนที่นางอุ้มรูปสลักขึ้นมา มันก็หักเป็นสองท่อนอยู่แล้ว พอถูกป่าเงิน
ตวาด นางลนลานจึงทำหล่นและแตกละเอียดแบบนี้

ใช่ ใช่แล้ว! จะต้องมีคนปลั่งมือทำแตกอยู่ก่อนและกลัวต้อง
รับผิดชอบจึงเอามาตั้งไว้ตรงนั้น ข้าเป็นเพียงแพะรับบาปเท่านั้นเอง
ต้องเป็นอย่างนี้แน่!

พอดคิดเช่นนั้น ชีวิตก็ร่วงลงไปในพื้นที่และพยายามค้นหาร่องรอย
บางอย่างจากเศษหยกที่กองอยู่ตรงหน้า ขอเพียงหาเจอว่าบนเศษหยก
ที่แตกมีรอยร้าวเก่าอยู่ยอมพิสูจน์ได้ว่านางบริสุทธิ์!

น่าเสียดาย ของขวัญเพิ่งรับมาก็แตกแตก จะแยกแยะรอยเก่าและ
รอยใหม่ได้อย่างไร เศษหยกในมือค่อยๆ ร่วงลงบนพื้นอีกครา ชีวิตคือ
เงยหน้าอย่างทำอะไรไม่ถูก เห็นรอยยิ้มเย็นของลู่อินอืที่ปิดบังไม่ทัน
เข้าพอดี นางหันกลับไป สาวใช้และบ่าวหญิงสูงวัยทั้งหลายกำลัง
ยิ้มเยาะมองนาง

ฉับพลันชีวิตก็คิดถึงคำพูดของหงซัง

'ในบรรดาอืหนึ่งทั้งห้า หม่าอืหนึ่งเป็นคนโง่ พุดอะไรกับนาง
ต้องระวัง ไม่แน่เจ้าเพิ่งพุดอะไรกับนางไป พริบตาเดียวนางก็นำไปบอก
ลู่อินอืผู้เฒ่ากับท่านแม่ทัพแล้ว อีกคนที่ต้องระวังคือลู่อืหนึ่ง อย่า

เห็นว่านางมอบสิ่งนั้นสิ่งนี้ให้เจ้า ดีกับเจ้าสารพัด แต่จิตใจนางชั่วร้าย เป็นคนใจคออำมหิตในจวนของเรา ไบหน้ายิ้มแย้ม แต่ขากลับ ยื่นออกไปซัดผู้อื่นให้สะดุดล้ม...'

กว่าจะเข้าใจก็สายไปเสียแล้ว ชิวจื่อเงยหน้ามองผู้อื่นอย่างอึ้งงัน ดวงตามีทั้งความแค้น ความโกรธ และที่มากกว่าคือความหวาดกลัว

"พานางไปพบฮูหยินผู้เฒ่าเถอะ" ผู้อื่นก็พูดซ้ำๆ ดูเหมือนมิได้ สร้างความลำบากใจให้ชิวจื่อแม้แต่น้อย

จวบจนถูกบ่าวหญิงสูงวัยสองคนลากตัวขึ้นมา ชิวจื่อถึงได้สติ นางสลัดตัวออกและวิ่งไปคุกเข่าตรงหน้าผู้อื่น "อี่เหนียงโปรดละเว่น บ่าวด้วยเจ้าคะ บ่าวสำนึกผิดแล้ว" เห็นผู้อื่นนี้หน้าจึงพูดว่า "อี่เหนียง เข้าใจผิดแล้ว ท่านแม่ทัพให้บ่าวค้างในห้องหลักก็เพื่อตบตาฮูหยินผู้เฒ่า เท่านั้น หลายวันมานี้บ่าวนอนอยู่บนตั่งนุ่มทุกวัน ไม่เคยร่วมเตียงกับ ท่านแม่ทัพเลย!" สองมือจับชายกระโปรงของผู้อื่นแน่น "หากอี่เหนียง ไม่เชื่อสามารถตามคนมาพิสูจน์ได้ บ่าวยังบริสุทธิ์อยู่"

สาวใช้และบ่าวหญิงคนอื่นๆ ในห้องเบิกตากว้าง ผู้อื่นก็เงยหน้า อย่างตะลึงงัน ดวงตาฉายความประหลาดใจและเหลือเชื่อ...

ฮูหยินผู้เฒ่ารู้เรื่องแล้วโมโหเดือดดาล ตบตีชิวจื่อปางตายแล้ว ยังไม่หายโกรธ ถือไม้เท้าเคาะพื้นหินซัดดั่งตึงตึงๆ และสั่งเกาเฉวียน เสียงดัง "ไปค่ายเฟิงกู่ตามเดรัจฉานผู้นั้นกลับมาพบข้า!"

ลูกไม้รักดีคนนี้ นางพยายามอดทนอดกลั้น พุดดีทำดีกับเขา เขากลับร่วมมือกับคนอื่นมาหลอกหลวงนาง ชักจะเหิมเกริมมากขึ้น ทุกวันแล้ว! แต่เล็กจนโตเล็จนซึ่งไม่เคยโกหกนาง พอรู้เรื่องนั้นนอกจาก

โมโหแล้ว ฮูหยินผู้เฒ่ายังรู้สึกผิดหวังกับลูกชายคนนี้อย่างยิ่งยวด

เส้นจางซึ่งใช้การไปค่ายเพิงกู่มาปกปิดและตรงดิ่งมาเมืองอู่ถง เขา
ไม่ได้เข้าไปในบ้านบรรพบุรุษ แต่มาที่เรือนเจ้าอหังการก่อน

"ท่านพ่อ!" เจียนเหวินเจียนอู่ที่อยู่ระหว่างช่วงพักและกำลังหยอก
สุนัขเล่นอยู่ในลานเห็นเขาก็วิ่งเข้าไปหา

เสี่ยวเฮยที่สูงครึ่งตัวคนแล้วส่งเสียงคำรามต่ำๆ ใส่เส้นจางด้วย
สีหน้าดุตัน

เส้นจางซึ่งนิ้วหน้า กำลังจะตวาดกลับ เจียนอู่ก็หันไปร้องสั่ง "เสี่ยวเฮย
เขาคือท่านพ่อข้า ห้ามกัด! รีบกลับเข้าไปในคอกซะ!"

เสี่ยวเฮยมีท่าที่อ่อนลงทันใด หันหลังและวิ่งซ้ำๆ ไปที่คอกในเรือน
ตะวันตก สวามีที่มีหน้าที่ให้อาหารสุนัขโดยเฉพาะรีบก้าวไปปิดประตูข้าง
ของเรือนตะวันตก

เสี่ยวเฮยไม่ใช่สุนัขทั่วไป พักหลังมานี้ยิ่งโตหน้าตายิ่งดูร้าย มองไป
แล้วเหมือนปีศาจ ด้วยกลัวว่ามันจะกัดคน เงินสี่เหนียงจึงให้แยกมันไป
อยู่เรือนตะวันตก ปกติไม่อนุญาตให้เจียนอู่พาออกมาทำให้ผู้คนตกใจ
เส้นจางจึงจึงเพิ่งได้เห็นมันวันนี้

เส้นจางซึ่งเห็นมันฟังภาษาคนรู้เรื่อง ท่าทางเฉลียวฉลาด ก็หันไปมอง
อย่างสนใจสนอกสนใจ

"ทำไมท่านพ่อเพิ่งจะมา!" เจียนเหวินเจียนอู่ยื่นแขนออกไปพลาจ
เขย่งเท้าแย่งกันให้เขาอุ้ม

ชายหนุ่มตั้งสายตากลับมาและก้มตัวอุ้มลูกชายสองคน มอง

คนชายที่คนขวาท "ดาบกระบี่ที่ข้าส่งมาให้ได้รับแล้วใช่ไหม ชอบหรือไม่"

"ได้รับตั้งนานแล้ว ชอบ!" เจียนเหวินเจียนอุ่ตอบอย่างพร้อมเพรียง
เจียนอุ่คิดอะไรได้จึงเกาะอยู่ข้างหูเส้นจงชิงและกอดเสียงต้าเบา
บอกว่า "เรื่องที่เราเล่นกระบี่เหล็กครวก่อนท่านแม่รู้แล้ว"

เส้นจงชิงตกใจ "ท่านแม่ตีพวกเจ้าหรือไม่" เขากวาดตามองสำรวจ
ลูกชายอย่างประหม่า "ถูกตีตรงไหน เจ็บหรือไม่"

"ไม่ถูกตี" เจียนอุ่ส่ายหัว "แต่ท่านแม่โมโหมาก ลงโทษให้พวกเรา
ยืนสำนึกผิดเป็นเวลาหนึ่งก้านธูป" เขาเสนอแนะด้วยความหวังดี "ท่านพอ
รีบไปสาร์ภาพผิดกับท่านแม่เถอะ"

เส้นจงชิงอับอายจนหน้าแดงกำ "ไม่ได้ทำผิดสักหน่อย ชายอกสามศอก
ไยต้องไปสาร์ภาพผิดกับสตรีด้วยเล่า!"

เจียนเหวินเจียนอุ่แลบลิ้นทำหน้าทะเล้นใส่กัน พอเห็นกู่เยี่ยนผู้
เดินออกมา ทั้งสองรีบไต่ลงจากตัวเส้นจงชิง "อาจารย์จะสอนหนังสือแล้ว
ท่านพอไปรอที่เรือนด้านหน้าก่อน เลิกเรียนแล้วพวกเราจะไปหา"

เส้นจงชิงพยักหน้าทักทายกู่เยี่ยนผู้และกำชับเด็กทั้งสองให้ตั้งใจเรียน
จากนั้นพาคนไปที่บ้านบรรพบุรุษ

ทั้งที่เมื่อครู่ปากพูดอย่างแข็งกร้าวก็จริง แต่สุดท้ายก็ทนเห็น
เงินสี่เหนียงวางตัวสุภาพเห็นห่างกับเขาเหมือนตอนคืนดีกันใหม่ฯ
ไม่ได้ พอไม่มีคนแล้วเส้นจงชิงจึงเป็นฝ่ายอธิบายว่า "ลูกขอร้องอย่าง
น่าสงสาร มีข้าเฝ้าดูอยู่ข้างๆ ย่อมไม่เกิดเรื่องอยู่แล้ว จึงให้พวกเขา
เล่นสักพัก คืนนั้นก็สั่งให้พวกเขาเก็บแล้ว"

เห็นเขาเป็นฝ่ายพูดออกมาก่อน โทสะในใจของเงินสี่เหนียง

คลายลงไม่น้อย นางครุ่นคิดและตอบอย่างสุภาพอ่อนหวาน "สิ่งที่ควรหลีกเลี่ยงมากที่สุดในการอบรมลูกคือพ่อแม่ความเห็นไม่ตรงกัน คนหนึ่งตำหนิ คนหนึ่งตามใจ แบบนี้จะทำให้เด็กไม่รู้จะฟังใครและหัดโกหก" นางมองเขาอย่างจริงจัง "วันนี้เมื่อพูดแล้ว พวกเรามาตกลงกันดีกว่า อีกหน่อยไม่ว่าข้าราชการก็ดี หรือท่านแม่ทัพก็ดีออกหน้าอบรมสั่งสอนลูก แม้อีกฝ่ายจะไม่พอใจ แต่ก็ห้ามตำหนิอีกฝ่ายต่อหน้าลูก หลังจากนั้นพวกเราค่อยมาหารือกันลับๆ ส่วนที่ไม่ถูกต้องค่อยคิดหาวิธีชดเชยแก้ไข" น้ำเสียงอ่อนโยนนั่นเจือแววยืนกรานอยู่ด้วย

ไม่ใช่ว่านางขวนผ่าซาก แต่ยังคงอยู่ร่วมกับเขานานวันเข้า เงินสี่เหนียงก็พบว่าการสื่อสารกับดาวหายนะผู้นี้ นางควรบอกเขาไปตามตรงว่าต้องการอะไร นี่เป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพที่สุด หากจะเอาอย่างผู้หญิงคนอื่น มัวแต่อ้อมค้อมสุภาพ เรื่องใดๆ ก็พูดออกไปเพียงสามส่วน รอให้เขาไปคาดเดาความคิดของนาง เดาว่านางต้องการอะไร เช่นนั้นมีผู้รอให้ต้นไม้เหล็กผลิดอกยังไวกว่าหรือ ดาวหายนะผู้นี้ไม่เคยใส่ใจความนึกคิดจิตใจของผู้หญิง!

คำพูดนางหมายความว่าพ่อแม่ต้องมีความคิดไปในทิศทางเดียวกัน ต้องก้าวไปพร้อมๆ กันกระมัง นี่เป็นหลักการเดียวกับการนำทหารออกรบของเขา ในกองทัพจะมีแม่ทัพเพียงคนเดียวที่สามารถออกคำสั่งได้ หาไม่หากทุกคนต่างมีสิทธิ์มีเสียงแต่ความเห็นไม่เหมือนกัน ทหารย่อมไม่รู้ว่า จะเชื่อฟังใครดี สุดท้ายทำให้คำสั่งไม่มีผล กองทัพย่อมขาดพลังในการต่อสู้

แต่ในบ้านหลังนี้ หากจะพูดถึงคนที่มีสิทธิ์ออกคำสั่งย่อมควร

เป็นเขา จะให้มีอำนาจทั้งสองคนและคอยปรึกษาหารือกันได้อย่างไร ในค่ายทหารมีกฐนซื้อตั้งมากมาย แต่ก็ไม่มีกฎระเบียบเช่นนี้ แม้จะเข้าใจ ความหมายของเงินซื้อเหนียงแล้ว แต่เส้นจซึ่งกลับเล็กลงเล็กน้อย ไม่รู้ว่า ควรจะเตือนเงินซื้อเหนียงดีหรือไม่ว่าเขาต่างหากที่เป็นประมุขของบ้าน เขารู้สึกว่าตนเองตามใจนางมากเกินไปแล้ว!

เงินซื้อเหนียงเห็นเขาลังเลไม่พูดก็ถอนหายใจ "ข้าภรรยาเป็นคนเลี้ยง เหวินเกออยู่เอบอกกับมือ พวกเขามีค่ามากกว่าชีวิตของข้าภรรยาเสียอีก"

คำพูดเดียวทำให้เส้นจซึ่งคิดถึงความปลอดภัยในการเลี้ยงดู เด็กทั้งสองของเงินซื้อเหนียง นางถึงขั้นเกือบเสียชีวิต หัวใจที่เพิ่งจะ แข็งขึ้นพลันอ่อนยวบลง "ข้ารู้แล้ว" ในใจปลอบตนเองว่า นี่หาใช่การ ตามใจ นางร่างกายไม่แข็งแรง ข้ากลัวนางจะมโหฬารเสียสุขภาพ

เห็นเงินซื้อเหนียงพูดคุยยิ้มแย้มสนิทสนมกับตนอีกครั้ง ความ ไม่พอใจเสียสุดท้ายในใจที่เกิดจากการถูกยึดอำนาจประมุขใหญ่ในบ้าน ไปพลันหายเป็นปลิดทิ้ง เขาสั่งให้สาวใช้ยกขนมชนิดต่างๆ ที่ขนมา เข้ามาและเปิดกล่องหยิบให้นางด้วยตนเอง

"นี่เป็นขนมที่พระนางเส้นเพยนนำมามอบให้มารดาในงานเลี้ยงวันเกิด ล้วนเป็นของจากในวัง มารดาตั้งใจให้ข้านำมาให้เจ้าลองชิมดู"

เงินซื้อเหนียงกะพริบตา สูดหายใจผู้เฒ่าหรือจะตั้งใจเอาขนมมาให้นาง บอกว่าวันนี้พระอาทิตย์ขึ้นทางทิศตะวันตกยังน่าเชื่อถือกว่า! เห็น เส้นจซึ่งหลบสายตาไม่กล้ามองนาง เงินซื้อเหนียงลอบถอนหายใจ เด็กโง่คนนี้ ระหว่างนางกับสุหยินผู้เฒ่าไม่ใช่แค่เขาใช้วิธีหลอกล่อแบบนี้ ก็จะมีคลี่คลายปัญหาได้ เขาหลอกทั้งสองฝ่ายแบบนี้ก็เพราะหวังอยากให้

ความขัดแย้งระหว่างนางกับฐนิณผู้เฒ่าสลายไปโดยเร็วกระมัง ไม่ว่าจะพูดอย่างไรก็เป็นความพยายามของเธอ เธอกำลังพยายามอยู่!

แม้จะเป็นวิธีที่โง่ไปหน่อย แต่สำหรับผู้ชายที่ไม่เคยใส่ใจเรื่องของผู้หญิงอย่างเขานับว่าไม่ใช่เรื่องง่ายแล้ว ทั้งที่ในใจไม่เห็นด้วยแม้แต่น้อย แต่เงินสี่เหนียงกลับไม่ได้แสดงออกทางสีหน้า นางยิ้มน้อยๆ พลางหยิบขนมถั่วลันเตาขึ้นมากัดคำเล็ก "อืม อร่อย" จากนั้นพูดต่อว่า "เหวินเกอ อยู่ไกลแล้วต้องชอบกินแน่"

พอพูดถึงลูก คิ้วตาของเสินจงซึ่งก็แอบยิ้มด้วยรอยยิ้ม "หากพวกเขาชอบกิน ครั้งหน้าข้าจะตั้งใจเข้าวังไปเอามาให้พวกเขาเยอะๆ!"

จำเป็นต้องทำให้เป็นเรื่องใหญ่โตขนาดนั้นด้วยหรือ เงินสี่เหนียงพูดไม่ออก

เสียงตึ๊งๆๆ ดังขึ้นนอกประตู

"ท่านพ่อ ท่านแม่!" เจียนเหวินเจียนอู๋พุ่งตามกันเข้ามา "พวกเรา เลิกเรียนแล้ว!"

พอเจียนอู๋เห็นขนมบนโต๊ะก็ร้องอุทานขึ้นทันที "ขนมถั่วลันเตา!" ก่อนจะยื่นมือออกไปคว้า

แต่กลับถูกเงินสี่เหนียงห้ามไว้ "ไปล้างมือก่อน"

ครอบครัวกินข้าวด้วยกันอย่างมีความสุข ดูเจียนเหวินเจียนอู๋ เล่นหมากรุกหมากรุกอีกสักพัก เสินจงซึ่งถึงพาพวกเขาไปส่งที่เรือนเจ้าอู่ฮงการ

หลังกลับมาอาบน้ำแปรงฟัน เห็นเงินสี่เหนียงยังไม่นอน เขาจึงนั่งขัดสมาธิข้างๆ นางและเฝ้าถึงเรื่องรับพวกนางแม่ลูกกลับจวน "ในงานเลี้ยงวันเกิดของมารดามีคนเฝ้าถึงเหวินเกอและอู๋เกอ เกรงว่าเรื่องนี้คงปิด

ต่อไปไม่ได้แล้ว ข้ามาครั้งนี้ก็เพื่อหารือกับเจ้าว่าจะบอกเรื่องนี้กับมารดา"
เร็วถึงเพียงนี้เชียว! แม้จะเตรียมใจไว้ก่อนแล้ว เงินสี่เหนียง ก็ยังตกใจอยู่ที่ "จะเร็วเกินไปหรือไม่" นางมองเส้นจงซึ่ง น้ำเสียงดังเลเล็กน้อย "สูหยินผู้เฒ่า..."

"เจ้าวางใจ" เส้นจงซึ่งรู้สึกว่านางตัวสั้นเล็กน้อย จึงดึงนางเข้ามา ในอ้อมกอดและตบเบาๆ ปลอดภัย "ทางด้านมารดามีข่าวอยู่ ไม่มีอะไร หรอก"

"ถ้าหาก..." เงินสี่เหนียงรู้สึกราวกับลื่นแข็ง พุดออกไปอย่าง ยากลำบาก "สูหยินผู้เฒ่ายื่นกรานว่าจะรับแต่เหวินเกออยู่เกอ ไม่ยอมให้ ข้าภรรยาเข้าจวนเล่า"

"มารดาไม่ทำอย่างนั้นแน่" เส้นจงซึ่งสายหัวอย่างมั่นใจ "ในงานเลี้ยง วันเกิด มารดายังถามถึงเจ้าอยู่เลย" ครั้นรู้สึกว่ไม่ว่าตนจะปลอดภัย อย่่างไร ร่างกายของเงินสี่เหนียงก็ไม่ผ่อนคลายลง เส้นจงซึ่งพลัน ทอดถอนใจ "แม้มารดาจะ...ไม่ค่อยมีเหตุผลนัก แต่นางหาใช่คนจิตใจ ชั่วร้าย หากรู้ว่เจ้าเป็นโรคเพราะให้กำเนิดเหวินเกออยู่เกอ นางไม่มีทาง สร้างความลำบากใจให้เจ้าอีกแน่"

เป็นแม่คนเหมือนกัน สูหยินผู้เฒ่าย่อมรู้ถึงความทุกข์ของการ ต้องพลัดพรากจากลูก พอดคิดว่าน้องรองเส้นจงขึ้นอายุสิบห้าสิบหกแล้ว ยามจากบ้านไปเล่าเรียนนริษากับอาจารย์ที่เมืองไปเจเวียน มารดายังแอบ หลั่งน้ำตาตั้งหลายหน น้ำเสียงของเส้นจงซึ่งจึงมั่นใจเป็นพิเศษ

เงินสี่เหนียงลอบถอนหายใจ "ข้าภรรยาแค่พุดถึงถ้าหาก..."

"ไม่มีถ้าหาก!" ยังพุดไม่จบก็ถูกชายหนุ่มขัดเสียดก่อน

เงินสี่เหนียงเริ่มโมโหแล้ว

"สี่เหนียง..." เห็นนางเจียบไม่พูดจา เส้นจงซึ่งน้ำเสียงอ่อนลงทันที
"ท่านแม่ทัพลองพูดกับฐุหยินผู้เฒ่าดูก่อนเถอะ" เงินสี่เหนียง
ตอบเสียงแผ่ว

เห็นนางยอมรับปากในที่สุด เส้นจงซึ่งมีสีหน้าโล่งใจ "พຽ່งนี้ข้า
จะอยู่ที่นี่อีกหนึ่งวัน มะรินค่อยกลับไปพูดกับมารดา" พอคิดว่านับแต่เนี้ไป
จะได้เห็นพวกนางแม่ลูกทุกวัน น้ำเสียงของเส้นจงซึ่งผ່อนคลายเป็นพิเศษ
แต่หัวใจของเงินสี่เหนียงกลับหนักอึ้ง "ถ้าหาก..." นางคิดหา
คำพูดในใจซ้ำไปมา "ฐุหยินผู้เฒ่าไม่ยอมให้ข้าภรรยากลับไป เช่นนั้น...
ท่านแม่ทัพก็ห้ามพาลูกไป"

โธงจึงวกกลับมาจุดเดิมอีกแล้ว! เส้นจงซึ่งขมวดคิ้ว

"ท่านแม่ทัพ..." เงินสี่เหนียงเงยหน้ามองเขา แววดตาเศร้าสร้อย
เขาเคยสาบานว่าจะไม่ทำให้พวกนางแม่ลูกต้องพลัดพรากจากกัน

"ได้!" ยามสกับดวงดาวจวงของนาง เส้นจงซึ่งถอนหายใจ
"ถ้าหากมารดาไม่ตกลง พวกเจ้าแม่ลูกก็อยู่ที่นี่ต่อไป" ด้วยรู้ว่านี่เป็นเรื่อง
ที่เป็นไปไม่ได้ เขาจึงรับปากไปอย่างนั้นเอง

เงินสี่เหนียงยิ้มขึ้น ขึ้นตัวออกจากอ้อมกอดเขาและก้มหน้า
จัดหมอนของทั้งสองให้เรียบร้อย "ดีกแล้ว ท่านแม่ทัพนอนเถอะ" นาง
หันหลังให้เขาและเอนกายลง

มองอ้อมกอดอันว่างเปล่า เขารู้สึกผิดหวังเล็กน้อย

วันที่สี่สิบเก้าและวันที่สามสิบเป็นวันหยุดติดกันสองวันสุดท้าย

ในเดือนเก้า เดิมทีเงินสี่เหนียงตั้งใจพาเจียนเหวินเจียนอุ้ไปโรงพยาบาล
ต้าเหริน แต่พอเส้นจิงซึ่งมา นางก็ยกเลิกแผนการ พอคคิดว่าหากสูหยิน
ผู้เฒ่ารู้เรื่องของเจียนเหวินเจียนอุ้แล้วยังไม่รู้จะอาละวาดอย่างไร นาง
ตัดสินใจไม่ไปแม้แต่โรงพยาบาล ตั้งใจอยู่บ้านกับพวกเขาพ่อลูก

เจียนเหวินเจียนอุ้เห็นเงินสี่เหนียงอารมณ์ดีอย่างหาได้ยากยิ่ง
จึงเสนอความคิดไปเก็บผักบัวที่ลานด้านหลัง

เวลานี้เมื่อปีก่อน งานเก็บผักบัวยังเป็นงานที่ต้องใช้แรงงานสี่เหนียง
สามีภรรยาต้องตื่นแต่เช้าขึ้นมาเก็บ พวกเขาแม่ลูกแกะเม็ดบัวกันทั้งวัน
เพียงเพราะอยากประหยัดเงินค่าจ้าง ทว่าปีนี้การเก็บผักบัวกลับกลายเป็น
ความสุขของเด็กๆ เห็นใบหน้าร่าเริงของลูกๆ แล้ว เงินสี่เหนียงทอดถอนใจ
"ไปเก็บผักบัวได้ แต่ต้องสวมเสื้อชูชีพ"

เจียนเหวินเจียนอุ้กระโดดตัวลอยอย่างดีใจ "ไปเก็บผักบัว ไปเก็บ
ผักบัวกัน!"

เจียนเหวินย่ำเท้าวิ่งออกไป "ข้าจะไปบอกให้ลุงอวีเตรียมเรือ!"

สั่งให้สาวใช้เรียกอวีซึ่งมาก็ได้ เงินสี่เหนียงกำลังจะเอ่ยปากท้วง
เจียนเหวินก็วิ่งหายไปเสียแล้ว นางถอนใจ คิดในใจว่าถึงอย่างไรก็อยู่ใน
ชนบทจนเคยตัว ไม่ว่าเรื่องใดก็ต้องลงมือทำเอง จะครึ่งปีอยู่แล้ว พวกเขา
ยังไม่ชินกับการเรียกหาสาวใช้ รีบร้อนรับกลับจนแม่ทัพไปแบบนี้จะได้หรือ
เรื่องพวกนี้ต้องเร่งอบรมพวกเขาเสียแล้ว

"นี่ก็คือเสื้อชูชีพที่เจ้าพูดถึงหรือ" พอสาวใช้นำเสื้อออกมา เส้นจิงซึ่ง
มองเสื้อก็สีแดงสดสามตัวที่ถูกเป่าลมเข้าไปอย่างประหลาดใจ

"ทำจากหนังแกะ ช้างในบรจูกาภาได้ เบาทเป็นพิเศษ" เงินสี่เหนียง

คลีเสื้อกั๊กออกให้เขาดู "สวมอยู่บนร่างกาย หากไม่ระวังตักน้ำไปย้อมไม่จม
ดีร้ายอย่างไรก็รักษาชีวิตเอาไว้ได้ จึงตั้งชื่อให้ว่าเสื้อชูชีพ" ปากพูดเช่นนั้น
ใจกลับรู้สึกละลายเหวี่ยงเกิน คงไม่มีใครย้อนเวลากลับมาในสมัยโบราณ
เพื่อทวงค่าลิขสิทธิ์กับนางหรอกนะ

ที่บ้านมีสระน้ำ ลูกๆ ชอบเล่นน้ำตั้งแต่เด็ก ด้วยกลัวว่าจะเกิด
อุบัติเหตุ นางจึงให้พี่เขี่ยทำเสื้อนี้ตามแบบเสื้อชูชีพเมื่อชาติก่อนให้
ทุกคนคนละตัว

"จริงๆ นะ ของสิ่งนี้ของท่านแม่มีประโยชน์มาก" เห็นท่านพ่อพลิกไปมา
อย่างประหลาดใจ เจียนอุไ้อวด "หากสวมมันอยู่ ไม่ว่าจะกระโดดน้ำ
อย่างไรก็ไม่จมลงไป!"

กระโดดน้ำอย่างไรก็ไม่จมลงไป? นี่หมายความว่าเขาเคยสวมใส่
เจ้าสิ่งนี้ลงไปทดลองในน้ำหรือ

เงินสี่เหินยงฟังแล้วนึกกลัว "อุเกอ!" นางตีหน้าขมขื่นทันที

เจียนอุพลันตระหนักว่าด้วยความกระหึ่มใจทำให้เขาพลั้งปาก
จึงยิ้มแห้งให้มารดา "ข้าแค่อยากทดลองว่าสิ่งที่ท่านแม่พูดเป็นความจริง
หรือไม่เท่านั้นเอง"

แล้วหากไม่เป็นความจริง เขามีต้อง...เอาชีวิตไปทิ้งหรือ เส้นจงซึ่ง
ฟังแล้วตกใจจนหน้าซีดเช่นกัน แต่เห็นเงินสี่เหินยงหน้าบึ้งแล้ว ด้วย
เกรงว่านางจะทำโทษลูกรุนแรงเกินไป ลูกจะเจ็บตัว จึงเป็นฝ่ายดำหนิ
เสียเอง "หากเสื้อตัวนี้ใช้ไม่ได้ผลยอมเป็นการเอาชีวิตไปทิ้ง คราวหลัง
ห้ามทำแบบนี้อีก!"

เห็นท่านพ่อท่านแม่ต่างหน้าเปลี่ยนสี เจียนเหวินเจียนอุก้มหน้า

อย่างสำนึกผิด

ลูกเป็นเด็กฉลาด เรื่องใดๆ แค่นี้แะกะก็พอ ไม่จำเป็นต้องดี เห็นเงินสี่เหนียงยังดีหน้าขริ่มท่าทางไม่ยอมมเล็กธา เส้นจงซึ่งจึงกตเสียงเบา โนม่น่านาง "ลูกแค่อยากรู้อยากเห็น สมัยเป็นเด็กข้าก็ซุกซนแบบนี้แหละ เจ้าอย่าเข้มงวดกับพวกเรามากเกินไปเลย"

ดาวหายนะผู้นี้ทำราวกับนางไม่ใช่แม่แท้ๆ ของพวกเขาอย่างนั้นละ ในใจโมโห แต่เงินสี่เหนียงก็รู้ว่าเส้นจงซึ่งตำหนิพวกเขาไปแล้ว นางจะทำโทษซ้ำอีกยอมไม่ได้ จึงถอนหายใจ

"ได้ยินคำพูดของท่านพ่อแล้วนะ คราวหน้าห้ามบ่มปามทำอะไรแบบนี้อีก"

"อู้แล้วขอรับ" เจียนเหวินเจียนอุ้ตบเสียงค่อยเหมือนเสียงยุง

เงินสี่เหนียงพูดต่อ "คราวหน้าหากจะทดลองอีกต้องให้ผู้ใหญ่ตามมาด้วย เตรียมการป้องกันให้เรียบร้อยเสียก่อน ห้ามแอบทำเรื่องใดๆ อย่างบ่มปามเหมือนเช่นคราวนี้อีกเป็นอันขาด!"

เจียนเหวินเจียนอุ้ชานรับเสียดัง "ขอรับ!"

เส้นจงซึ่งมองเงินสี่เหนียงตาเป็นประกาย แม่ลูกสามคนสวมเสื้อชูชีพเสร็จเรียบร้อยแล้ว เงินสี่เหนียงเงยหน้ามองเขา "ท่านแม่ทัพว่านี่เป็นหรือไม่"

นางครุ่นคิดว่าจะให้คนหาเสื้อชูชีพตัวเล็กของเจียนอุ้มาให้เขาค้างคองไว้ดีหรือไม่ แต่พอนึกภาพผู้ชายรูปร่างสูงใหญ่กำยำอย่างเส้นจงซึ่งแขวนเสื้อก็สีแดงสดไว้ที่คอ เงินสี่เหนียงก็อยากหัวเราะ ทว่าคิดถึงความหยิ่งในศักดิ์ศรีอย่างยิ่งยวดของเขาแล้ว สุดท้ายก็ไม่กล้า

หัวเราะออกมา

"เป็น" เสียงซึ่งประหลาดใจเล็กน้อย ไฉนนางจึงไม่รู้แม้กระทั่งว่า
ข้าว่าน้ำเป็นหรือไม่ พอดคิดเช่นนี้และนึกได้ว่าเงินสี่อเนียงงามก็เพราะ
เป็นห่วงความปลอดภัยของเขา หัวใจก็พลันเต้นแรงขึ้นสองสามจังหวะ

ปีก่อนๆ ปลูกดอกบัวเพื่อเลี้ยงชีพ ดอกบัวจึงหนาแน่นเป็นพิเศษ
แต่ปีนี้ปลูกไว้เพื่อชื่นชมความงามเท่านั้น เงินสี่อเนียงไม่ได้ก้าวก่าย
ล้นนได้คือซึ่งพาคคนมาจัดการโดยยึดความสวยงามเป็นหลัก ดอกบัว
ที่ปลูกจึงอยู่ห่างกันเป็นพิเศษ เรือลำเล็กสามารถแล่นผ่านไปได้อย่าง
สบาย เสียงซึ่งไม่ใช่ข่าวแต่พายเรือด้วยตนเอง เงินสี่อเนียงสามแม่ลูก
นั่งอยู่ที่หัวเรือ เงินสี่อเนียงเดินไปบัวใบใหญ่สองใบมาทำหมวกบังแดด
ให้เจียนเหวินเจียนอยู่ ทั้งสองหัวเราะอย่างสนุกสนาน

หลังเดินฝักบัวรอบอ้วนได้หลายฝัก เจียนเหวินเจียนอยู่หยิบมา
คนละฝักและนั่งแกะเม็ดบัวกินในอ้อมอกของเงินสี่อเนียง เนื้อหัวเป็น
ท้องฟ้าครามก่อนเมฆขาว ข้างตัวเป็นใบบัวสีเขียวกลีบบัวขาว เงยหน้า
เห็นเสียงซึ่งนั่งอยู่ท้ายเรือตามลำพังมองพวกนางแม่ลูก เงินสี่อเนียง
รู้สึกสงสารจึงตบหัวลูกเบาๆ พลังกล่าว

"ไป แกะเม็ดบัวให้ท่านพ่อกินบ้าง"

"อืม" เจียนอยู่ทะเล็งตัวขึ้นทันที

กว่าเจียนเหวินจะรู้ตัว เจียนอยู่ก็นั่งอยู่บนตักของเสียงซึ่งแล้ว
เขาเงยหน้าเล็กๆ ชูเม็ดบัวสีขาวรอบอ้วนเม็ดหนึ่งและยัดใส่ปากเสียงซึ่ง
"ท่านพ่อกินเม็ดบัว" เขาพูด "อร่อยมากเลยละ"

เสียงซึ่งไม่ชินกับการกินขนมพวกนี้ตั้งนานแล้ว แต่เห็นมือขาว

จำมาของลูกชายยื่นมาที่ปาก เขาไหนเลยจะปฏิเสธได้ลง เส้นจิ้งซึ่ง
อ้าปากรับไปกิน กลิ่นหอมสดชื่นและรสหวานแผ่ซ่านไปทั่วปาก กำซาบ
ไปถึงหัวใจ รอยยิ้มปรากฏออกมาจากคิ้วตาของเขาอย่างห้ามไม่อยู่

เจียนอู่เห็นท่านพ่อมีความสุขจึงยิ้มว่า ขยับตัวหาท่าสบายๆ
พลางเอนพิงอกท่านพ่อและแกะเม็ดบัวอีกเม็ดใส่ปากเขา "อันนี้ไม่ได้แกะ
ดีบัวออก จะขมเล็กน้อย ท่านแม่บอกว่ากินแบบนี้ซับบความร้อนได้" เขา
กะพริบดวงตากลมโตวาววับเหมือนหินเนื้อแก้วมองบิดา "เป็นอย่างไรบ้าง
ขมไหม"

เส้นจิ้งซึ่งหรือจะรู้สึกขม รสชาติที่อยู่ในปากมีแต่ความหวาน "ไม่ขม"
เขาส่ายหน้า สายตาที่มองลูกชายเต็มไปด้วยความรัก

เจียนเหวินเห็นแล้วอิจฉา คิดจะวิ่งเข้าไปบ้าง แต่พอหันมามอง
เงินสี่อเห็นยงก็กลัวว่าทั้งนางให้นั่งอยู่ที่หัวเรือคนเดียวจะเหงา จึงตัดสินใจ
นั่งพิงอกเงินสี่อเห็นยงบ้าง กอดเอวท่านแม่ไว้แน่นและหันไปประกาศ
ศักตากับเจียนอู่

เจียนอู่เห็นเจียนเหวินยึดท่านแม่เอาไว้แต่เพียงผู้เดียวจึงชิงตัวใส่
และลุกขึ้นทันที คิดจะพุ่งเข้าไปแย่งตำแหน่งของตนเองกลับคืนมา แต่
พอเงยหน้าเห็นสายตารักใคร่ของบิดาแล้วก็ตั้งใจไม่ลง จึงตัดสินใจ
ปล่อยหมดไร้เงาใส่เจียนเหวินกลางอากาศ

อยู่ห่างกันไกล หมัดของเจียนอู่มาไม่ถึง เจียนเหวินไม่กลัวแม้แต่ถ้อย
ส่งหมัดคืนกลับไปให้เขากลางอากาศเช่นกัน ฉับพลันเด็กสองคนย่นจมูกลง
ถลึงตาและทำหน้าทะเล้นใส่กัน

เงินสี่อเห็นยงเห็นลูกชายสองคนซุกซนไม่หยุดแม้แต่เค่อเดียว

ก็พลันสายหน้าถอนหายใจ พอเงยหน้าก็สบตากับเส้นจิ้งซึ่งและเห็นความรักใคร่อ่อนโยนในดวงตาเขาที่ไม่พยายามปิดบังแม้แต่บ่อย หัวใจของนางเต้นรัวอย่างไร้สาเหตุ สายตาเบนหลบไปอีกทาง

เส้นจิ้งซึ่งกลับไม่ขยับสายตาไปที่อื่น เอาแต่จ้องประกายน้ำพร่างพรายที่สะท้อนลงบนพวงแก้มนางจนขับให้เห็นสีแดงเรื่อที่อยู่บนนั้น แวตตาลึกล้ำมากขึ้นทุกขณะ...

ประกายน้ำสีเขียวใหวกระเฟือม ท้องฟ้าปลอดโปร่ง เลื้อยชู่สีฟ้าแดงสดดูเด่นสะดุดตาเป็นพิเศษท่ามกลางใบบัวสีเขียวเข้ม เงาม่วงของพวกเขาทั้งสี่สะท้อนอยู่บนผืนน้ำสีเขียวที่เต็มไปด้วยประกายระยิบระยับ แลดูคล้ายภาพวาดน้ำมันที่เปลี่ยนแปลงไปมา ธารน้ำบังเกิดบรรยากาศอบอุ่นหวานชื่นจนทำให้เส้นจิ้งซึ่งรู้สึกอิมเมจและสบายใจอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ทรวงอกอัดแน่นไปด้วยความสุขใจจนแทบเอ่อล้นออกมา

เขาไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าความสุขเกิดขึ้นได้ง่ายดายถึงเพียงนี้ แค่นั่งอยู่ด้วยกันพร้อมหน้าทั้งครอบครัวก็ทำให้คนมีความสุขและความสบายใจ สงบและอบอุ่น ชีวิตคนเราก็มีเพียงเท่านี้ ยังจะปรารถนาสิ่งอื่นได้อีกเล่า

กินข้าวเย็นเสร็จ เขารั้งรอจนถึงยามชวี ภายใ้การรบเร้าครั้งแล้วครั้งเล่าของเงินสี่เหนียง เส้นจิ้งซึ่งจึงลุกขึ้นอย่างอาลัย

"สองวันนี้เตรียมตัวได้แล้ว อีกสามถึงห้าวันเช้าจะมารับพวกเจ้า" ฉบับปล้นเขารู้สึกไม่อยากจากพวกนางแม่ลูกไปแม้แต่เค่อเดียว

เงินสี่เหนียงสีหน้าหม่นลง เห็นแวตาดาคาดหวังของเขาแล้ว พอคิดว่าหากตนเองปฏิเสธดวงตาคู่นั้นก็จะไร้ประกาย นางก็สงสารเขา

เหลือเกิน ความรู้สึกนั้นเจ็บปวดอยู่ด้วย คำพูดที่มาถึงปากแล้ว จึงถูกกลืนกลับลงไป นางพยักหน้าอย่างหนักแน่น "ได้ ข้าภรรยาจะรอข่าวดีจากท่านแม่ทัพ"

ในเมื่อเขาเชื่อว่าตนเองสามารถเกลี้ยกล่อมฮุนยินผู้เฒ่าได้ นางก็จะเชื่อเขาสักครั้งแล้วกัน หวังว่าความกังวลของนางจะเป็นเพราะนางคิดมากไปเอง

คิดไม่ถึงว่าเงินสี่เหนียงจะตอบอย่างเด็ดเดี่ยวเช่นนี้ มองดวงตาที่เปี่ยมด้วยประกายแห่งความเชื่อมั่นของนางแล้ว เส้นจิ้งจิวตัวสั้นสะท้านเหมือนมีกระแสไฟวิ่งผ่าน เขาโอบกอดนางทันใดและประทับจุมพิตแผ่วเบาบนหน้าผากนางอย่างห้ามใจไม่อยู่

"รอข่าวดีจากข้านะ" เขาพูดขิดริมหูนาง น้ำเสียงแผ่วเบาอ่อนโยน เจือลมหายใจชื่นๆ

เงินสี่เหนียงเบิกตากว้างทันที

เมื่อลอบจุมพิตสำเร็จ ได้เห็นนางนั่งอิงตะลิ่งจันอย่างที่ไม่ค่อยได้เห็น ชายหนุ่มก็หัวเราะฮาๆ และปล่อยนางก่อนจะหันหลังก้าวยาวๆ จากไป

จวบจนเสียงหัวเราะข้างหูหายไปแล้ว เงินสี่เหนียงถึงได้สติ เห็นบรรดาสาวใช้ปิดปากแอบยิ้ม นางหน้าแดงทันใดและวิ่งตามออกไปด้วยความโมโห กว่าจะวิ่งตามไปถึงหน้าบ้าน เเงาร่างของเส้นจิ้งจิวที่ควบขี่อาชาตัวสูงก็ถูกราศรีสีด้ากลืนหายไปแล้ว

นางแตะมือที่หน้าผากโดยไม่รู้ตัว ดูเหมือนจะไม่ได้นำรังเกียจอย่างที่เคยคิดไว้ รอยแดงเรื่อบนพวงแก้มที่เพิ่งหายไปค่อยๆ ปรากฏขึ้น

อีกครั้ง คุณคล้ายดอกตู้อภิวรรณ* ที่บานสะพรั่งเต็มภูเขา

พอเสร็จจากประชุมเช้า เส้นจางซึ่งตรงกลับจวนแม่ทัพทันที
 แม้แต่ความหงุดหงิดที่เกิดขึ้นระหว่างการประชุมยังหายเป็นปลิดทิ้ง
 เมื่อคิดว่าไม่รู้มารดาจะดีใจขนาดไหนหากรู้ว่าเงินสี่เหนียงมีหลานตัวโต
 จำทำให้นางถึงสองคน ฝ่าเท้าของชายหนุ่มเบาสบายเป็นพิเศษ

"แม่ทัพเสียน!" ราชบัณฑิตเจิ้งวี่งตามมาข้างหลังอย่างรีบร้อน

พอเห็นเขา เส้นจางซึ่งก้มหน้า ราชบัณฑิตเจิ้งผู้นี้แหละที่อ้างว่า
 ต้าโจวไม่มีทุ่งหญ้า ไม่มีผู้เชี่ยวชาญที่รู้จักม้าและรู้วิธีป้องกันโรคระบาด
 ประกอบกับทำสงครามติดต่อกันหลายปีจนคลังหลวงพร่อง ไล่เรียงสืบสอง
 เหตุผลที่แสดงให้เห็นว่าต้าโจวไม่เหมาะจะเปิดตลาดม้าขนาดใหญ่
 จนทำให้มีผู้คัดค้านตามกลุ่มใหญ่ ส่งผลให้ข้อเสนอเปิดตลาดม้าที่สี่เปี่ย
 ของเขากับฝ่าบาทถูกคัดค้าน

ในฐานะขุนศึก เส้นจางซึ่งเกลียดความสูงส่งของบัณฑิตพวกนี้เป็นที่สุด
 ในใจเขามีบัญชีเล่มหนึ่ง อีกฝ่ายอ้างว่าบ้านเมืองทำศึกสงครามหลายปี
 จนสูญเสียทรัพย์สินไปมาก แต่สมบัติที่เขาช่วงชิงมาจากอี่เยวี่และ
 ค่าชดเชยความเสียหายที่ต้าโจวได้รับ ประกอบกับเงินที่ได้รับจาก
 บรรณาการในทุกปีกลับสามารถชดเชยความเสียหายจากการทำสงคราม
 ได้สบาย หากไม่เพราะหลังสงครามหลายครั้งทำให้ต้าโจวแข็งแกร่งยิ่งขึ้น
 ฮ่องเต๋จะบังเกิดความทะเยอทะยานคิดจะรวมเยียนฉีเป็นหนึ่งเดียว
 ได้อย่างไร!

* ดอกตู้อภิวรรณ หรือดอกนกแขกเต้า เป็นชื่อไม้ดอกในสกุลกุหลาบพันปี (Rhododendron) วงศ์กุหลาบปา
 ขึ้นชื่อว่าเป็นหนึ่งในสิบดอกไม้งามของจีนและได้ชื่อว่าเป็นชื่อในหมู่ดอกไม้

ตอนประชุมเช้าแม้จะมีอาจเอาชนะเหตุผลและวาทะคมกริบของราชบัณฑิตเจ้ได้ แต่เส้นจซึ่งยึดหลักฐานและเหตุผลข้อนี้ไว้ด้วยความเผด็จการไม่ฟังใคร เข้าตำรา 'ชีวโงพบทหาร แม้มีเหตุผลก็พูดไม่เข้าใจ' ทำให้ราชบัณฑิตเจ้อับอายอย่างยิ่ง สุดท้ายทั้งสองก็เสมอกันเห็นขุนนางใหญ่สองคนทะเลาะกันในห้องพระโรง ฮ่องเต้จึงตัดสินใจเลิกประชุมกะทันหัน

"การถกเถียงในราชสำนักล้วนเป็นด้วยเรื่องงาน ทุกคนแค่ทำตามหน้าที่เท่านั้น แม้จะพูดจาล่วงเกินไปบ้างก็หาได้หมายถึงตัวบุคคลหวังว่าท่านแม่ทัพจะไม่เก็บมาใส่ใจ" เห็นเส้นจซึ่งไม่ตอบรับเหมือนเช่นทุกครั้ง ราชบัณฑิตเจ้จึงเป็นฝ่ายประสานมือคารวะก่อนและเอ่ยขอมภัย

แต่ไรมาราชบัณฑิตเจ้เป็นคนอธยาศยดีและวางตัวเป็นกลางก่อนหน้านี้ทั้งสองไม่มีเรื่องขัดแย้งกันมาก่อน เห็นเขาเอ่ยปากขอมภัยเส้นจซึ่งจึงมีท่าทีอ่อนลง "ทุกคนเพียงแต่มีความเห็นไม่ตรงกันเท่านั้นได้เท่าเจ้ขอย่าได้ใส่ใจเลย"

เส้นจซึ่งเป็นคนโง่โง่ตรงไปตรงมา เห็นเขาพูดอย่างเปิดเผยราชบัณฑิตเจ้ก็โล่งอกและเปลี่ยนเรื่องคุย "เรื่องที่ท่านแม่ทัพวานให้ข้าเป็นพ่อสื่อให้น้องชายเมื่อคราวก่อนได้เรื่องแล้ว วันเดือนปีเกิดของน้องชายท่านแม่ทัพกับวันเดือนปีเกิดของคุณหนูหกสกุลอุสอดคล้องเหมาะสมกันยิ่ง เพียงแต่นายหญิงสี่สกุลผู้มีบุตรสาวสายตรงซึ่งเป็นที่รักอยู่เพียงคนเดียวเท่านั้น ไม่อยากให้เห็นหน้าริบออกเรือน จึงอยากพบน้องชายของท่านแม่ทัพด้วยตนเอง" เขามองเส้นจซึ่ง "ท่านแม่ทัพหาเวลาพาน้องชายไปพูดคุยที่จวนสักครั้งดีหรือไม่" พอดิดว่าทั้งสองกำลังขัดแย้ง

กันด้วยเรื่องความเห็นในราชสำนักที่แตกต่างจึงเสนอว่า "หากท่านแม่ทัพ
ไม่สะดวก สามารถหาวันไปจุดธูปไหว้พระที่วัดชื่อหนึ่งได้"

เส็นจงซึ่งคิดว่าตนมีน้องชายอยู่คนเดียว เรื่องแต่งงานเป็นเรื่องใหญ่
ในชีวิต จะสะเพร่าละเลยไม่ได้เด็ดขาด แม้จะได้ยินมาว่าอุบายพาฟาง
เป็นสตรีที่ดีพร้อม อีกทั้งเขายังใช้วิธีชั่งจับตักแทนให้สื้อหู่ไปสืบประวัติ
ดูแล้ว แต่ได้เห็นคนก่อนย่อมดีกว่า เพียงแต่การแยกแยะสตรีในสายตาเขา
แค่จมูกไม่แหงง ตาไม่หายไปข้างหนึ่งก็คอดีแล้ว มิอาจมองให้ลึกลงไป
กว่านั้นได้ หากให้น้องรองไปดูเองคงอยากทำให้การแต่งงานครั้งนี้
ล่มไปอีกครั้ง...จะส่งใครไปดีนะ

เส็นจงซึ่งบังเกิดความคิดและตอบว่า "พอได้ยินเรื่องของน้องรอง
สูหยินก็อยากพบแม่นางอยู่พอดี ข้าจะกลับไปหาหรือกับสูหยินดูแล้ว
ค่อยมาบอกท่านดีหรือไม่"

ใช่แล้ว ให้เงินสื้อเหนียงดู นางดูคนเก่ง นี่เป็นหน้าที่ของนางซึ่งเป็น
พี่สะใภ้อยู่แล้ว พอพูดออกไป เส็นจงซึ่งก็ยิ่งมั่นใจในความคิดนี้

"ดี!" ราชบัณฑิตจึงพยักหน้า "ข้าจะรอข่าวดีจากท่านแม่ทัพ"

ทักทายอีกไม่กี่คำ เส็นจงซึ่งก็หันหลังอำลา

ดูเหมือนเมื่อครู่เขาจะพูดถึงสูหยิน ไม่ใช่สูหยินผู้เฒ่า เงินสื้อเหนียง
ผู้มีวิชาหมอเวทดาอย่างที่คุณคนเล่าลือกันเข้ามาอยู่ในจวนแม่ทัพตั้งแต่
เมื่อไร ไฉนข้าจึงไม่รู้เรื่อง

กลับถึงจวนแม่ทัพ เกาเฉวียนมารอรับที่ประตูชั้นในด้วยตนเอง

"สูหยินผู้เฒ่าทราบเรื่องที่ท่านกับชิวจื่อยังไม่ได้ร่วมหอกันแล้ว

ขอรับ" เกาเจวียนนิงเหยาะๆ ตามเส้นจซึ่งอยู่ข้างหลังและเล่าเรื่องสำคัญ
ที่เกิดขึ้นในจวนให้เขาฟัง "กำลังโมโหจัด ประเดี้ยวเวลาเจอสุหยินผู้เฒ่า
ท่านแม่ทัพต้องระวังหน่อย" หลังถูกเส้นจซึ่งกำราบไปสองครั้ง เกาเจวียน
ไม่กล้าฝ่าฝืนคำสั่งของเขาคอีก หันมายื่นฝั่งเดียวกับเขาอย่างเต็มตัว

เส้นจซึ่งชะงัก เกาเจวียนหยุดไปด้วยและยกมือขึ้นจับเหงื่อ

"สุหยินผู้เฒ่าสั่งไว้ตั้งแต่เช้าว่าท่านแม่ทัพกลับมาแล้วให้ไปเรือน
บำรุงใจทันทีขอรับ"

เส้นจซึ่งเดินเลี้ยวเข้าไปในเรือนบำรุงใจ เขาโกหกมารดาทีเพราะ
หวังดีกับครอบครัว หวังจะคลี่คลายความขัดแย้งระหว่างพวกนางแม่สามี
ลูกสะใภ้โดยไว แต่ก่อนเป็นเพราะเขาไม่รู้เรื่องพวกนี้ เขียวอวีพุดถูก
คนในครอบครัวต้องใช้วิธีโกหกด้วยความหวังดี หากมารดารู้เข้าจะต้อง
โกรธแน่ เขาก็แค่ถูกตำหนิหนึ่งเท่านั้น ปลอดภัยหน่อยก็ไม่มีอะไรแล้ว
ชายหนุ่มทำหน้าที่ไม่ยี่หระและเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น

ทรงเชิงกลับตกลใจจนหน้าซีด แอบสั่งเกาเจวียนว่า "รีบไปตาม
นายท่านรองมา"

"มารดากินข้าวแล้วหรือ" พอเข้าไปในห้อง เส้นจซึ่งก็รู้สึกถึง
บรรยากาศตึงเครียด เนื่องจากรู้เรื่องก่อนแล้ว เขาจึงแสร้งทำเป็นมอง
ไม่เห็น นั่งลงข้างกายสุหยินผู้เฒ่าอย่างยิ้มแย้ม

สุหยินผู้เฒ่าโยน 'ผ้าพรหมจรรย์' ของซิวจื่อใส่เขาทันที "เจ้าพุดมา
นี่มันเรื่องอะไรกันแน่"

"ท่านแม่ทัพ..." ซิวจื่อที่ถูกบ่าวหญิงสองคนกดให้คุกเข่าลงกับพื้น
ร้องเรียกเขาอย่างขาดคกลัว เพียงวันเดียวนางก็ถูกทรมาณจนไม่เหลือ

สภาพของคน

เส้นจางซึ่งเห็นแล้วนิ้วหน้า แค่สาวใช้คนหนึ่งเท่านั้น นางแค่ทำตามคำสั่งเขา จำเป็นต้องลงไปชอนางถึงเพียงนี้ด้วยหรือ ชายหนุ่มผู้มีความอดัดแปลกๆ ในโพรงอกและยืมเกื้อให้สูหยินผู้เฒ่า "เป็นเพราะข้าไม่ชอบนาง แต่กลัวมารดาจะโกรธ ถึงได้ให้นางนำของสิ่งนี้มาโกหกมารดา ข้าผิดเอง มารดาอย่าโกรธเลยนะขอรับ ระวังจะเสียสุขภาพ"

แต่เล็กจนโตเส้นจางซึ่งไม่เคยโกหกนาง จู่ๆ ได้ยินเขาขอมรับด้วยตนเองว่าโกหกนาง หูของสูหยินผู้เฒ่าได้ยินเพียงเสียงหนึ่งๆ "คุกเขา!" นางตวาดเสียงเฉียบ

"มารดา..." เส้นจางซึ่งผงะเล็กน้อย ก่อนจะคุกเข่าลงไป

"ในงานเลี้ยงวันเกิดข้า เว่ยสูหยินบอกว่าเว่ยอุ๋รับคำสั่งเจ้าชนต้นปะการังสีแดงสูงสามเตี้ยะกลับมาจากทะเลใต้ต้นหนึ่ง เจ้าเอาไปไว้ที่ใด" นางถามต่อ "ตอนกลับจากแคว้นฉีเข้าไปเมืองอู่ถุก่อนใช่หรือไม่"

ย้อมต้องเอาไปไว้ที่บ้านบรรพบุรุษนะสิ คิดไม่ถึงว่าแม้แต่เรื่องนี้สูหยินผู้เฒ่าก็รู้ด้วย เส้นจางซึ่งกระอักกระอ่วนอย่างยิ่ง ไบหน้าร้อนผ่าว

เห็นเขาไม่ตอบ สูหยินผู้เฒ่าจึงตอบแทนเสียงเฉียบ "เอาไปให้นางแพศยานั้นใช่หรือไม่!" พอดคิดว่าเส้นจางซึ่งโกหกนางว่านั่นเป็นของที่สูหยินผู้เฒ่าเขี้ยวมอบให้ เสียงของสูหยินผู้เฒ่าก็แหลมสูงเป็นพิเศษ "เดินทางไปเป็นทูตที่แคว้นฉีหลายเดือน กลับมาถึงบ้านช่องไม่กลับงานการไม่ทำ แจกกลับไปหานางแพศยานั้นก่อน เรื่องพวกนี้นางแพศยานั้นเป็นคนสอนสั่งเจ้าใช่หรือไม่"

ลูกชายนางเป็นคนสุขุมหนักแน่นมาแต่เด็ก ไม่เคยพูดโกหก บัดนี้

กลับกลายเป็นอย่างนี้ ต้องเป็นเพราะถูกปีศาจจิ้งจอกที่เจ้าเล่ห์เพทุบาย
ผู้นั้นยุแหยงแน่นอน พอดคิดว่าลูกชายที่ดีถูกเป่าหูจนกลายเป็นแบบนี้
ใจของสูหยินผู้เฒ่าก็แทบอยากจะฉีกเงินสี่เหลี่ยงออกเป็นชิ้นๆ นาง
บดฟันไปมาเสียงดังกึกกัก

"ไม่ใช่ นาง เป็นเพราะลูกเกรงว่าท่าน..."

"เจ้ายังจะแก้ตัวแทนนางอีก!" ยังพูดไม่จบก็ถูกสูหยินผู้เฒ่าขัด
เสียงเฉียบ "เจ้าอายุยี่สิบกว่าแล้ว จนบัดนี้ยังไม่มีลูกชายแม้แต่คนเดียว
ข้าเองก็เพราะกลัวว่าเจ้าจะไม่มีทายาทให้สกุลเส้น ถึงได้ส่งสาวใช้ไปให้เจ้า
นางกลับยอมไม่ได้แม้กระทั่งเรื่องนี้!" สูหยินผู้เฒ่าร้องให้ตีโพยตีพาย
"นี่ข้าก่อกรรมทำเข็ญอะไรไว้ ลูกชายไม่กตัญญูก็แล้วไปเถอะ ยังได้ลูกสะใภ้
ที่เป็นเหมือนนางจิ้งจอกอีก ทำให้จนบัดนี้แล้วข้ายังไม่มีหลานชายให้อุ้ม
แม้แต่คนเดียว!"

เห็นการอาละวาดไม่ฟังเหตุผลของสูหยินผู้เฒ่าจนชินเสียแล้ว
เส้นจงซึ่งถอนหายใจ นึกถึงเจียนเหวินเจียนอู่แล้วบังเกิดความคิด *มารดา*
ร้อนใจอยากให้ข้ารับอนุถึงเพียงนี้ก็เพราะอยากอุ้มหลานเท่านั้นเอง
พอดคิดได้เช่นนี้ เขาหยิบกล่องใบเล็กรูปทรงประณีตออกมาจากแขนเสื้อ
และเปิดออกตรงหน้าสูหยินผู้เฒ่า แหวนน้าวหยกสีเขียวมรกตแวววาว
ปรากฏตรงหน้า เขาปลอบอย่างระมัดระวัง

"นี่เป็นของที่สี่เหลี่ยงเลือกให้ท่านด้วยตนเอง มารดาเข้าใจผิด
นางแล้ว สี่เหลี่ยง..."

ยังพูดไม่ทันจบ สูหยินผู้เฒ่าก็คว่ำกล่องบุผ้าปักลายเขวียงใส่หน้าเขา
"จนบัดนี้แล้วเจ้ายังจะพูดแทนนางอีก!"

เส้นจซึ่งตะลึงงัน กล่องบุผ้าปักลายถูกหน้าผากเขาและร่วงลงบนพื้น แหวนน้ำหยกสีเขียวมรกตกระจ่างใสแตกละเอียดทันที โลกหดไหลลงไปตามหน้าผากของเส้นจซึ่ง

ในห้องพลันเงียบงัน

ลูกชายถูกของเขวี้ยงใส่จนหน้าผากเลือดออก ในใจของสุหยินผู้เฒ่าเองก็ถลนลาน แต่พอเห็นเลือดออกไม่มาก ใจรู้ดีว่าลูกชายคนนี้นั่งหยาบเนื้อหนา ทนการถูกตี พอคิดว่าครั้งนี้หากไม่เข้มงวดสักหน่อย ภายหน้าไม่รู้เขาจะโกหกนางอย่างไรอีก สุหยินผู้เฒ่าจึงร้องไห้โวยวายและร้องด่าเสียงดัง ไล่เรียงความผิดของเขาด้วยวาจาเชือดเฉือนร้ายกาจ

คำพูดที่ว่า 'สื่อเหนียงให้กำเนิดหลานสองคนแก่ท่านแล้ว' ดิตอยู่ในลำคอ เส้นจซึ่งมองสุหยินผู้เฒ่าที่ใบหน้าบิดเบี้ยวุดตันอย่างตะลึงงัน ใบหน้าซีดลงทุกที

โฉนจึงกลายเป็นแบบนี้ เชียวอวี่บอกว่าบางครั้งการโกหกด้วยความหวังดีก็จำเป็นมิใช่หรือ แม้เรื่องโกหกจะถูกเปิดเผย แต่ถึงอย่างไร มารดาก็คือมารดา เลือดย่อมข้นกว่าน้ำ หากรู้ว่าเขาทุ้มเทต้งมากมายเพื่อเอาใจนาง มารดาย่อมต้องประทับใจในความพยายามของเขา เขาไม่ใช่ลูกชายแท้ๆ ของนางหรือไร เขาเลือดออกขนาดนี้แล้ว มารดากลับไม่มีท่าทีสงสารแม้แต่น้อย นี่นางเห็นเขาเป็นศัตรูที่ต้องถืออาวุธเผชิญหน้ากันหรือ

บอกไม่ถูกว่ารู้สึกอย่างไร หัวใจของเส้นจซึ่งรู้สึกปั่นป่วนทรมาน เส้นจซึ่งขึ้นที่ได้ข่าวและรีบรุดมาตกใจสะดุ้งเมื่อเห็นสุหยินผู้เฒ่าโกรธจนหน้าเขียว ส่วนพี่ชายเลือดอาบนหน้าผากคุกเข่านิ่งอยู่ด้านข้าง

เขาปลอบโยนสูหยินผู้เฒ่าพลางจุดตัวเส้นจงซึ่งออกไปข้างนอก

"พี่ใหญ่ก็จริงๆ เลย แต่สาวใช้คนเดียว ไม่ถูกใจก็ส่งออกไปจากจวน เสียกลิ่นเรื่อง" เส้นจงขึ้นพันแผลให้พี่ชายที่นั่งเฉยไม่พูดจา ก่อนจะรินน้ำชาให้เขาและนั่งลงฝั่งตรงข้าม "ไยต้องทำของบ้าๆ ขึ้นมาโกหกท่านแม่ด้วย" เขาถอนหายใจ "คราวนี้ท่านแม่โกรธไม่เบาเลยทีเดียว"

เส้นจงขึ้นไม่เข้าใจจริงๆ บุรุษคนไหนบ้างที่ไม่ได้มีสามภรรยาสี่อนุ และสาวใช้ห้องข้างอีกเป็นพรวน ไม่ใช่ว่ายังไม่แต่งภรรยาเอก กลัวว่า ลูกคนโตจะเกิดจากอนุจนเสื่อมเสียชื่อเสียงของวงศ์ตระกูล แล้วทำไมพี่ใหญ่ต้อง 'ครองความบริสุทธิ์' ของตนเองไว้ถึงขนาดนี้ แต่งอี่เหนียงมาตั้งมากมายขนาดนั้นแล้ว ในเมื่ออยากเอาใจสูหยินผู้เฒ่า จะเป็นไรไป หากจะรับสาวใช้ห้องข้างเพิ่มอีกคน

"ข้าเกรงว่านางจะเป็นสายขององค์ชายใหญ่และอันชิงไห่" จนกระทั่ง ตีมีชาไปค่อนถ้วยแล้ว เส้นจงซึ่งถึงพรวลมหายใจออกมา น้ำเสียงเซื่องซึม "พวกปี่เยวี่จื่อเยวี่จะต้องมีคนหนึ่งที่เป็นหูตาของอันชิงไห่ที่วางไว้ในอดีตแน่ หญิงสาวที่มารดาส่งมาเรือนเอื้ออารีทุกคนล้วนผ่านการคัดสรรจากพวกนาง"

เพราะอย่างนี้เขาถึงได้ไม่แตะต้องคนที่สูหยินผู้เฒ่าส่งไป ตอนนี้ แม้แต่พวกอี่เหนียงก็ไม่แตะต้องด้วย หรือเขาสงสัยว่าพวกนางก็เป็นสายสืบเหมือนกัน พอดคิดว่าในอดีตอี่เหนียงเหล่านี้รวมถึงอี่ชู่ชินอี่ด้วย ล้วนเป็นคนที่สูหยินผู้เฒ่าจัดการแต่งเข้ามา เส้นจงขึ้นรู้สึกหนาวเยือกนานทีเดียวจึงได้สติ เอ่ยเสียงสั้นเล็กน้อย "แต่ก่อนพี่ใหญ่เคยบอกข้าว่า

ข้างกายมารดามีคนของอันซิงโหวอยู่ ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ไฉนพี่ใหญ่จึงไม่กำจัดเสียแต่เนิ่นๆ"

"พวกพี่เยวี่ยคือเยวี่ยอายุเกินเกณฑ์ที่จะส่งตัวออกไปแล้ว ข้าพูดอยู่หลายครั้งว่าจะส่งพวกนางออกไป มารดาก็ตื้อกชกหัวจะเป็นจะตาย..." เส้นจงซึ่งถอนหายใจ "สามปีก่อนในงานเลี้ยงวันเกิดมารดา ผิงหยางโหว พี่ใจพี่เยวี่ยและรับปากข้าว่าจะยกนางเป็นชายารอง ด้วยคิดว่าดีร้ายอย่างไรผิงหยางโหวก็เป็นถึงท่านอ๋อง พี่เยวี่ยติดตามเขานับว่าได้เกาะผู้สูงส่ง มารดารู้เข้าจะตื้อใจแน่ คิดไม่ถึงว่ามารดากลับอดอาหาร ทั้งยังขู่ข้าว่าหากจะขายก็ให้ขายมารดาออกไปพร้อมกันด้วย"

เส้นจงขึ้นนึกถึงเรื่องพี่เยวี่ยจะโกนผมบวชที่ต่อหน้าสุหยินผู้เฒ่า และสาบานว่าจะไม่แต่งงานชั่วชีวิต ทำเอาสุหยินผู้เฒ่าโมโหจนอดอาหารไปสามวัน ต่อว่าเส้นจงซึ่งอย่างรุนแรงและออกคำสั่งเด็ดขาดว่าห้ามเขายุ่งกับสาวใช้ในเรือนบำรุงใจอีกเด็ดขาด

ตอนนั้นเขายังเด็ก ไม่รู้เรื่อง บัดนี้พอเส้นจงซึ่งพูดถึง เขาก็เข้าใจทันที ชั่วชีวิตหนึ่งของสตรีปรารถนาอะไร มิใช่การแต่งงานกับคนดีๆ หรือ หรอกหรือ สาวใช้คนหนึ่งเป็นที่พึงใจของท่านอ๋องถึงขั้นจะรับเข้าบ้าน อีกหน่อยหากให้กำเนิดบุตรย่อมได้รับตำแหน่ง อนาคตที่ดีขนาดนี้ทำไมพี่เยวี่ยถึงไม่เอา ยินดีเป็นแม่ชื่อก็จะขออยู่ข้างกายสุหยินผู้เฒ่า!

ยังคิดเส้นจงขึ้นย้งหน้าซัด "พี่ใหญ่..."

"มารดาเห็นพวกนางเป็นเหมือนลูกสาวแท้ๆ ข้าไม่อาจเอาชนะมารดาที่ทำท่าจะเป็นจะตายเวลาปกป้องพวกนางได้" เส้นจงซึ่งจิบชาค้ำแล้ว คำเล่า "ด้วยคิดว่ามารดาอายุมากแล้ว เหลือเวลาอีกไม่กี่ปี ห่องหนังสือ

ด้านนอกก็ถูกข้าป้องกันอย่างแน่นหนา ขอเพียงไม่เอ่ยถึงเรื่องในราชสำนัก
ที่นี่ พวกนางยอมไม่อาจสืบความลับอะไรได้ กลับสามารถทำให้อันซึ่งโหว
วางใจ เขาจะได้ไม่ต้องคิดหาวิธีส่งสายสืบมาอยู่ข้างกายซ้ำอีก ข้าจึงไม่ได้
จัดการเรื่องนี้ให้เด็ดขาด..." น้ำเสียงชะงักลง เลื่อนจิ้งจกเงยหน้ามอง
น้องชาย "น้องรอรู้สึกหรือไม่ว่ามารดา...เปลี่ยนไปแล้ว" เปลี่ยนกลายเป็น
คนไม่มีไมตรี "ไม่มีความรู้สึก เป็นคนเลือดเย็นที่คิดถึงแต่ผลประโยชน์
ของตนเอง เขาเห็นมารดาเป็นคนใกล้ชิดที่สุดและปกป้องมาตลอด แต่
มารดากลับเห็นเขาเป็น...ศัตรูที่ถืออาวุธเข้าทำร้ายกัน! น้ำเสียงฝาดเผื่อน
พลันหยุดชะงัก สุดท้ายเลื่อนจิ้งจกไม่ได้เอ่ยคำพูดในใจเหล่านั้นออกมา

"พี่ใหญ่เคยได้ยินเรื่องราวของสิบชั้นที่หรือไม" เลื่อนจิ้งจกเงยหน้า
ท่ามกลางความเงียบ

สิบชั้นที่? เลื่อนจิ้งจกเลิกหัว เขาจะไม่รู้ได้อย่างไร

ปลายสมัยฮั่นตะวันออก สิบชั้นที่ที่นำโดยจางจิ้งและจ้าวจงได้รับความ
ความโปรดปรานและไว้วางพระทัยจากพระเจ้าหลิงตี้เป็นอย่างมาก
จนสามารถยึดอำนาจในราชสำนักได้ มีอิทธิพลล้นเหลือ กลับดำเป็นชาว
และกำจัดศัตรูของตน กุ่ขอหาเพื่อสังหารขุนนางในราชสำนัก ส่งผลให้
สุดท้ายบ้านเมืองวุ่นวาย กลุ่มคนลุกฮือ

เห็นพี่ใหญ่ครุ่นคิด เลื่อนจิ้งจกพูดต่อ "ตอนที่พระเจ้าหลิงตี้ประชวรหนัก
เคยคิดจะแต่งตั้งหลิวเสี่ยโอรสของหวังเหมยเหรินเป็นองค์รัชทายาท
แต่เหอฮองเฮาในขณะนั้นได้รับการสนับสนุนจากแม่ทัพใหญ่เหอจิ้น
ผู้เป็นพี่ชาย เขานำกำลังทหารรักษาพระองค์บุกเข้าไปในวังและแต่งตั้ง
หลิวเปี่ยนบุตรชายของน้องสาวขึ้นเป็นจักรพรรดิต่อหน้าโลงศพของ

พระเจ้าหลังดี ครั้นรู้ว่าสิบขันทีสร้างหายนะในฝ่ายในและก่อความโกลาหลในราชสำนัก แม่ทัพใหญ่เหอจิ้นจึงเสนอกับน้องสาวว่าจะสังหารสิบขันทีเสีย นำเสียตายที่เหอไทเฮากำลังโปรดปรานพวกจางรุ่ง ยืนกรานไม่ยินยอม ภายหลังพวกจางรุ่งได้ยินว่าเหอจิ้นจะสังหารพวกเขา จึงเป็นฝ่ายชิงลงมือก่อน ส่งองครักษ์ห้าสิบนายไปดักรุมที่ประตูจยาเตอของวังฉางเล่อ รอให้เหอไทเฮาเรียกตัวเหอจิ้นเข้าวัง เหอไทเฮาไม่รู้ว่านี่เป็นอุบายจึงส่งคนไปเรียกตัวเหอจิ้นเข้าวัง พอเหอจิ้นเข้าวังก็ถูกฆ่าตายอย่างน่าอนาถในประตูจยาเตอ...เป็นแม่ทัพมาทั้งชีวิตโลดหิตกลับต้องสาตกะเซ็นอยู่บนประตูจยาเตอ" เขาถอนหายใจ "หากไม่มีตระกูลฝ่ายมารดาคอยสนับสนุน ความโปรดปรานของสนมชายาคันใดบ้างที่จะยืนยาว ลากยศของเหอไทเฮาล้วนมาจากแม่ทัพเหอ นางไม่ได้มีเจตนาสังหารที่ชายของตนเอง นำเสียตายที่..." เส้นจิ้งขึ้นสายหน้า

เส้นจิ้งซึ่งร่างกายสะท้าน

ห้องหนังสือเงียบงัน นานทีเดียวเส้นจิ้งจึงถอนหายใจ "หากเข้าใจความรุนแรง มารดาก็จะเอาความตายมาข่มขู่" เขาเงยหน้ามองเส้นจิ้งขึ้น "มารดาอคติกับข้ามากเกินไป เจ้าไปโน้มน้าวนางหน่อยเถอะ" ถึงอย่างไรก็เป็นมารดาบังเกิดเกล้า หากยังพอเป็นไปได้ เขาไม่อยากจะเห็นมารดาเป็นศัตรูเลยจริงๆ

เส้นจิ้งขึ้นทำหน้าขม "พี่ใหญ่ไม่รู้อะไร เพราะช่วงหลังมานี้ข้าแก้ตัวแทนพี่ใหญ่อยู่บ่อยๆ ท่านแม่เริ่มไม่ชอบข้าแล้ว วันๆ เอาแต่เตือนข้าให้อยู่ห่างจากท่านไว้ หากข้ายังจะพูดเรื่องนี้อีก ไม่ต้องเดาเลย ท่านแม่ต้องคิดว่าข้าถูกท่านหลอกลวงและจะเปลี่ยนวิธีมาปองร้ายนางแน่...

พักหลังมานี้ท่านแม่อคติเหลือเกิน" เขาขบคิดแล้วส่ายหน้า "คิดๆ ดูแล้วสาวใช้พวกนี้แต่ละคนเจ้าเล่ห์หรือร้ายกาจนัก ข้าไปเรือนบำรุ้งใจทุกวัน แต่กลับไม่เห็นพิรุณของพวกนางเลย"

เสียนจซึ่งมองน้องชาย ไม่ได้ตอบอะไร

"ท่านแม่ทัพหัวแตกหรือ" อุซึนอิกำลังก้มหน้าทาเล็บ ฟังคำพูดของสาวใช้แล้ว นางไม่แม่แต่จะเหลือบตาขึ้นด้วยซ้ำ

"แม่แต่ปีเยวี่จื่อเยวี่ยังห้ามไม่ได้" สาวใช้พูดต่อ "สุดท้ายนายท่านรองต้องลากตัวท่านแม่ทัพออกไปเจ้าคะ"

อุซึนอิเหยียดมูมปาก จากนั้นชูมือซ้ายส่องดูกับแสงแดดด้วยท่วงท่าสง่างาม เล็บทั้งห้าถูกทาสีแดงจัด เปล่งประกายเจิดจ้านได้แสงแดด ชุนหงเปิดประตูเข้ามา เห็นสาวใช้คนอื่นอยู่ด้วย ทำท่าจะพูดอะไร แล้วก็เงียบไป

อุซึนอิโบกมือไล่สาวใช้ออกไป "มีเรื่องอะไร" นางมองนิ้วทั้งห้าที่เพิ่งทาเล็บเสร็จอย่างอารมณ์ดี

"คุณชายหยางบอกว่าทำงานพลาดเจ้าคะ" ชุนหงหันไปปิดประตูและพูดเสียงค่อย

"อะไรนะ!" อุซึนอิร่างกายชะงัก ดวงตาสาดประกายเย็บเย็นออกมาทันที

ชุนหงผงกหัว "เหวินกู่ยบอกว่านับรวมกับทหารที่อยู่ในบ้านบรรพบุรุษ มีทหารองครักษ์ทั้งในที่ลับและที่แจ้งรวมทั้งสิ้นไม่ต่ำกว่าสองร้อยนาย แต่ละนายล้วนเป็นยอดฝีมือ นักฆ่าที่คุณชายหยางจ้างไปเข้าใกล้เด็ก

สองคนนั้นไม่ได้ด้วยซ้ำ" เหวินก๊วยเป็นบ่าวประจำตัวของฉูซิ่นหยาง

ด้วยการบอกเป็นนัยของสุหยินผู้เฒ่าเขียว ทุกคนต่างรู้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างเงินสี่อเหนียงกับแม่สามีไม่ดีนัก หลานชายคนโตของจวนแม่ทัพถูกเลี้ยงจนโตซึ่งเลี้ยงดูอยู่ข้างนอกมาตลอด ในงานเลี้ยงวันเกิดทุกคนจึงระมัดระวังคำพูดต่อหน้าสุหยินผู้เฒ่าเส้นเป็นอย่างดี แม้จะเป็นเช่นนี้ แต่ฉูซิ่นอี้ก็รู้เรื่องของเจียนเหวินเจียนอู่จากปากของนายหญิงรองสกุลเขียวที่ติดตามสุหยินผู้เฒ่าเขียวมาอวยพรวันเกิดจนได้ ตอนนั้นนางตกตะลึงพริ้งเพริด ในที่สุดนางก็เข้าใจแล้วว่าทำไมเส้นจึงถึงบอกให้นางตระหนักถึงสถานะของตนเองและเคารพเงินสี่อเหนียงในฐานะสุหยินอย่างสงบเสงี่ยมเจียมตัว ที่แท้เงินสี่อเหนียงแอบคลอดลูกชายให้เขาสองคนตั้งแต่ห้าปีก่อนแล้ว

ยิ่งพอรู้ว่าห้าปีก่อนตอนสี่เซวี่ยมาหาเส้นจึงซึ่ง นางไม่ได้มาขอเงิน แต่จะเอาลูกชายมาส่งคืน ฉูซิ่นอี้ก็นึกเสียใจภายหลังแทบตาย ถ้าตอนนั้นตนไม่เอาแต่ทุบตีอีกฝ่ายและถามไถ่ดีๆ ปานนี้เด็กสองคนนั้นคงได้ไปเกิดใหม่แล้วละ

ดังนั้นฉูซิ่นอี้จึงเอาเงินให้ฉูซิ่นหยางไปจ้างคนมาฆ่าเจียนเหวินเจียนอู่ ฆ่าเด็กสองคนนี้ซะ เงินสี่อเหนียงยอมไม่มีเดิมพันอยู่ในมืออีกซ้ำเร็วเส้นจึงซึ่งจะต้องเปลี่ยนใจกลับมาปฏิบัติต่อนางเหมือนเดิมแน่

"พวกไม่เอาถ่าน!" ฉูซิ่นอี้ด่าอย่างขุ่นเคือง "ยอดฝีมือ จะมียอดฝีมือมากมายขนาดนั้นได้อย่างไร สำนักชีवलัวมีแต่พวกไม่เอาถ่านตั้งตั้งแต่เมื่อไร แม้แต่เด็กสองคนก็จัดการไม่ได้!" สำนักชีवलัวเป็นสำนักมิดอันดับหนึ่งในยุทธภพ ได้ยินว่าขอเพียงเป็นงานที่พวกเขาจับแล้ว ไม่เคย

มีค่าว่าผิดพลาดมาก่อน

นางทุ้มเทเต็มที่เพื่อให้เรื่องนี้สำเร็จลงในคราวเดียว จึงมอบเงินถึงหมื่นตำลึงให้คู่ซิ่นหยางไปจ้างคนของสำนักชีวหลัว ต้องการสังหารคนให้ได้ แต่กลับไม่รู้ว่คู่ซิ่นหยางคิดว่าแค่เด็กยากจนในชนบทสองคนไม่จำเป็นต้องพุ่มเพื่อขนาดนั้น เขาถูกบิดาตัดค่าใช้จ่ายและกักบริเวณอยู่ในจวน กำลังกลัว่ใจที่ไม่มีเงินใช้พอดี รับเงินจากคู่ซิ่นอีมาแล้วไหนเลยจะตัดใจเอาไปจ้างนักฆ่าได้ จึงใช้เงินไม่กี่ร้อยตำลึงจ้างอันธพาลสองสามคน อันธพาลพวกนั้นเห็นความน่าเกรงขามของเรือนเจ้าอหังการแล้วไม่กล้าลงมือก็เผ่นกลับมาเสียก่อน ด้วยเกรงว่คู่ซิ่นหยางจะทวงเงินคืนจึงกุคำพูดมาหลอกเขา เล่าเสียเกินจริง

"คุณชายหยางไม่เคยทำเรื่องแบบนี้มาก่อน" เห็นคู่ซิ่นอีหน้าเปลี่ยนสีซุนหงจึงปลอบใจ

คู่ซิ่นอีคิดถึงหยางเทาขึ้นมาทันที "หากเขายังอยู่ก็คงดี" นางเงยหน้าทันใด "ในเมื่อฆ่าไม่สำเร็จ เงินก็น่าจะคืนกลับมาสิ" สำนักชีวหลัวยึดมั่นในสัจจะมาตลอด

"บ่าวถามแล้วเจ้าคะ คุณชายหยางบอกว่าตกลงกันที่หนึ่งหมื่นห้าพันตำลึง จ่ายไปครึ่งหนึ่งก่อน งานสำเร็จค่อยจ่ายอีกครึ่งหนึ่ง สุดท้ายแม้อีกฝ่ายจะฆ่าคนไม่สำเร็จ แต่กลับเสียพี่น้องไปสี่ห้าคนและยืนยันรว่าคุณชายหยางไม่ได้บอกก่อนว่าศัตรูมีกำลังเท่าใด ยังคิดจะเรียกร้องค่าเสียหายให้พี่น้องที่ตายไปด้วยซ้ำ คุณชายหยางตกใจเอาแต่หลบอยู่ในจวนไม่กล้าออกไปไหน" ซุนหงถอนหายใจ "คุณชายหยางยังอยากให้ท่านไปหาแม่ทัพเสิ่นให้ช่วยออกหน้ากำราบคนพวกนั้นด้วยซ้ำเจ้าคะ!"

ไปหาเส้นจิ้งจิง? ขึ้นให้เขารู้ว่านางล่องเกินสำนักชีพลัวเพราะต้องการ
ฆ่าลูกชายเขา เขาไม่ฆ่านางก็แปลกแล้ว! จูซินหยางกำลังข่มขู่นางชัดๆ
จูซินอี้คิดว่าถ้ายาบนโต๊ะขึ้นมาเข็ยงลงบนพื้นทันที

"อีเหนียงอย่าโกรธเลยเจ้าคะ" ซุนหงปลอบ "บ้านบรรพบุรุษมีทหาร
องครักษ์เฝ้าอยู่เต็มไปหมด พวกเราก็ไม่มีคนที่มีความสามารถ เรื่องนี้
ต้องวางแผนระยะยาวเจ้าคะ"

"วางแผนอย่างไร" จูซินอี้ฝันข่มความหงุดหงิดที่อัดแน่นอยู่ในอก
ซุนหงกตเสีงให้เบาลง "ถ้าฮูหยินผู้ใดารู้เรื่องคุณชาย จะต้องไม่ยอม
ให้เลี้ยงดูอยู่ข้างนอกแน่เจ้าคะ"

จูซินอี้บึ้งเกิดความคิด นั่นสิ ข้างนอกหยางเทาถูกขูดรากถอนโคน
ไปหมดแล้ว ในบ้านนางก็ถูกเส้นจิ้งจิงจำกัดการเคลื่อนไหว จะออกจาก
จวนแต่ละครั้งต้องได้รับการอนุญาตจากเขาก่อน ตอนนี้นางเหมือน
เหยี่ยวที่ถูกเด็ดปีก พยัคฆ์ที่ถูกถอนเขี้ยว ได้แต่วางแผนอยู่ในใจเท่านั้น
เงินสี่เหนียงกับลูกอยู่นอกจวนทำให้มือของนางเอื้อมไปไม่ถึง แต่หาก
หลอกพวกนางเข้ามาในจวนได้...เส้นจิ้งจิงมีธุระการงานมากมายทุกวัน
ทั้งยังไม่เคยใส่ใจเรื่องภายในครอบครัว ด้วยสติปัญญาอันน้อยนิดของ
เงินสี่เหนียง จะไม่ถูกนางจัดการตามอำเภอใจหรือ

คิดได้ดังนี้ นางลุกขึ้นทันที

42

อีกด้านเส้นจิงซิ่นมองเส้นจิงซิ่งอย่างไม่เข้าใจ "ทั้งที่รู้ว่าท่านแม่ประกาศต่อหน้าทุกคนไปแล้ว ทำไมพี่ใหญ่ต้องดึงดันรับพี่สะใภ้กลับมาด้วย" จะครบปีอยู่แล้ว เลี้ยงดูนางไว้ข้างนอกไม่ดีหรือไร ทุกคนต่างคนต่างอยู่ไม่ข้องเกี่ยวกัน

เส้นจิงซิ่งจิบชาค้ำแล้วค้ำเล่า ไม่ตอบอะไร

"ระหว่างท่านแม่กับพี่สะใภ้ไม่ใช่ความขัดแย้งธรรมดาทั่วไป" เส้นจิงซิ่นหวานล่อมอย่างไม่หมดหวัง "หากพี่ใหญ่หวังดีกับพี่สะใภ้จริง ก็เลี้ยงดูนางไว้ข้างนอกเถอะ" เห็นแวตาคคมกริบของพี่ชายมองมา เขาก็รีบอธิบาย "อายุมากแล้ว พักหลังมานี้นิสัยของท่านแม่ไม่เหมือนแต่ก่อน พี่ใหญ่ก็เห็นแล้ว แค่วางมือกับท่านหลอกท่านแม่ ชิวจื่อถูกทรมาณจนมีสภาพเช่นไรเล่า พี่สะใภ้ร่างกายไม่แข็งแรง ถ้าหาก..." เส้นจิงซิ่นส่ายหัว ไม่ได้พูดต่อ

เส้นจางซึ่งคิดถึงใบหน้าบวมเป่งของซีวี่จื่อและรอยเขียนตามลำคอ และข้อมือ ร่างกายพลันแข็งทื่อเหมือนถูกใครจี้สัปดาห์

ทรงเชิงเดินเข้ามาอย่างร้อนรน "ฮุยฮินผู้เฒ่ารู้เรื่องคุณชายแล้ว ขอรับ กำลังโมโหจัดและเรียกให้ท่านไปพบ"

คุณชาย? "คุณชายที่ไหนกัน" เส้นจางขึ้นมองทรงเชิงอย่างไม่เข้าใจ ก่อนจะหันกลับมามองพี่ชายของตน

เส้นจางซึ่งวางถ้วยชาและลุกขึ้นยืน

"ห้าปีก่อนฮุยฮินคลอดลูกชายให้ท่านแม่ทัพสองคน เลี้ยงดูอยู่ที่ บ้านบรรพบุรุษขอรับ" ทรงเชิงอธิบายพลางก้าวออกไปข้างนอกอย่าง รีบร้อน

เส้นจางขึ้นตัวเซจนแทบล้ม อ้าปากค้างตะลึงงันอยู่ตรงนั้น จวบจน เเงาร่างของเส้นจางซึ่งกับทรงเชิงหายลับไปแล้ว เขาถึงได้สติ ดวงตา เปล่งประกายและวิ่งตามออกไป

มีหลานแล้ว คราวนี้ที่ใหญ่กับท่านแม่คงจะปรองดองกันได้เสียที

"นางแพศยาผู้นี้ นางมีแผนการอะไรในใจกันแน่" ฮุยฮินผู้เฒ่า ซึ่งเส้นจางซึ่งและตวาดว่า "เอาหลานชายคนโตของข้าไปซุกซ่อนอยู่ข้างนอก ห้าปีเสียวนะ จิตใจนางชั่วร้ายอำมหิตเพียงใด ถึงได้ไม่ยอมให้ข้าพบ หน้าหลาน!" พอคิดว่าหลานชายคนโตของตนถูกคนอื่นเลี้ยงดูอยู่นอกจวน เกือบหกปีแล้วโดยที่นางไม่รู้เรื่องเลย แม้แต่ลูกชายแท้ๆ ก็ยังช่วย นางแพศยานั้นปิดบังนาง ฮุยฮินผู้เฒ่ากัดฟันกรอด

"ไม่ใช่แบบนี้ขอรับ" เส้นจางซึ่งอธิบายอย่างอดทน "ห้าปีก่อน

เงินสี่เหนียงคลอດลูกยาก พอคลอດเหวินเกออยู่เกอออกมาแล้วก็ตกลือด ด้วยเกรงว่าตนเองจะไม่รอดจึงอยากให้สี่เซวี่พากลับมา แต่พวกเราเองที่เป็นฝ่ายทำร้ายนางและขับไล่ออกไป..."พอคิดถึงชะตากรรมอันยากลำบากของเงินสี่เหนียงในช่วงหลายปีที่ผ่านมา สายตาของเลิ่นจงซึ่งมองไปยังคูชินก็อย่างเยียบเย็น

คูชินก็ตัวสั่น "ตอนนั้นผู้น้อยอนุภรรยาไม่ทราบว่สี่เซวี่จะเอาเด็กมาส่ง ผู้น้อยอนุภรรยาเพียงแต่ทำตามคำสั่งของสูหยินผู้เฒ่าเจ้าค่ะ" ด้วยรู้ว่าสูหยินผู้เฒ่าต้องการให้เงินสี่เหนียงตาย ตอนนั้นนางจึงไปขอคำชี้แนะจากสูหยินผู้เฒ่าก่อน

เลิ่นจงซึ่งเงยหน้ามองสูหยินผู้เฒ่า

สูหยินผู้เฒ่าทำหน้าที่เกอ ผินใจตอบไปว่า "ไม่ว่าอย่างไรนางก็ไม่ควรปิดบังเรื่องนี้ ห้าปีมานี้ข้าหวังอยากมีหลานชายมาตลอด นางกลับใจดำไม่ให้พวกข้าย่าหลานได้พบหน้ากัน!"

"นางกลัวมารดาจะไม่ชอบพวกเขา ถึงได้ไม่กล้าบอก" เลิ่นจงซึ่งเสียงแข็ง "ก่อนหน้านี้ข้าโกหกเพื่อเอาใจมารดาก็เพราะอยากให้มารดาอารมณ์ดี จะได้รับพวกนางแม่ลูกกลับมาเร็วๆ" เขามองแววคาดหวังที่ปรากฏเลื่อนวางในดวงตาของสูหยินผู้เฒ่า เมื่อรู้ว่าเงินสี่เหนียงลำบากเพื่อหลานชายของนางตั้งมากมายเช่นนี้ สูหยินผู้เฒ่าน่าจะเปลี่ยนใจระมั่ง แม้จะผิดหวังไปครั้งหนึ่งแล้ว แต่เลิ่นจงซึ่งก็ยังหวังว่ามารดาจะไม่ใจดำเหมือนที่เขาคิดไว้ ก่อนหน้านี้นั้นเป็นเพราะเขาเข้าใจผิดไปเอง

"ข้าสาบานแล้วว่าบ้านหลังนี้มีข้าไม่มีนาง มีนางไม่มีข้า!" สูหยิน

ผู้เฒ่าเล็กคิ้ว "เจ้าอย่าคิดจะรับนางกลับมา เว้นเสียแต่ข้าตาย!"

เส็นจงซึ่งไม่ค่อยเชื่อหูตนเองนัก

สูหยินผู้เฒ่าพ่นลมหายใจออกมา ออกคำสั่งเสียงเฉียบ "เจ้าเตรียมรถม้าไปรับหลานชายข้ากลับมาเดี๋ยวนี้!"

รับมาแต่ลูก ไม่เอาแม่? เส็นจงซึ่งมองสูหยินผู้เฒ่าเหมือนมองคนไม่รู้จัก

'ถ้าหาก...สูหยินผู้เฒ่ายืนยันกรานว่าจะรับแต่เหวินเกออยู่เกอ ไม่ยอมให้ข้าภรรยาเข้าจวนเล่า'

'ท่านแม่ทัพบิดว่าสูหยินผู้เฒ่าเส็นจะยอมให้เส็นสูหยินตามลูกกลับเข้าไปในจวนหรือ'

"..."

คำพูดของเงินสื่อเหนียงกับกู่เยียนผู้ตั้งขึ้นข้างหูซ้ำแล้วซ้ำเล่า สั่นสะเทือนหูเขาจนได้ยินแต่เสียงหนึ่งๆ พวกเขามองเห็นอย่างทะลุปรุโปร่งแล้ว มีแต่เขาที่ยังตั้งอึ้งไม่ฟัง! เพราะอย่างนี้เงินสื่อเหนียงถึงได้ผิดหวังในตัวเขาขนาดนั้น!

"ใครก็ได้!" เห็นเส็นจงซึ่งนิ่งอึ้งไม่พูดจา สูหยินผู้เฒ่าร้องเรียกเสียงดัง "ให้เกาเจี๋ยนเดินทางไปเมืองฉู่ถ้งด้วยตนเองและรับหลานชายข้ากลับมา!" ในเมื่อสั่งไม่ได้ นางก็จะถือเสียว่าตนเองไม่มีลูกชายคนนี้แล้วกัน!

เกาเจี๋ยนที่เดินเข้ามาตามคำสั่งเหลือบมองเส็นจงซึ่งอย่างระมัดระวังและไม่กล้าบุ่มบ่าม

"มารดา..." เส็นจงซึ่งน้ำเสียงแหบพร่า "หลายปีมานี้สื่อเหนียงกับพวกเขาอยู่ด้วยกันมาตลอด ท่านจะพรากพวกเขาออกจากกันแบบนี้"

ไม่ได้" เขาพูดต่อ "สื่อเหนียงลำบากจนร่างกายเป็นแบบนี้ก็เพราะลูกสองคน เพราะจวนเราตัดเบี้ยเลี้ยงของนาง นางถึงได้...พวกเราเป็นฝ่ายผิดต่อนางก่อน หากท่านยังจะพรากพวกเขาออกจากกันอีก นางจะต้องคิดถึงลูกจนตรอมใจตายแน่" เงินสื่อเหนียงรักเจียนเหวินเจียนอยู่ขนาดไหน เขารู้ดีแะใจ "แม่ลูกจิตใจเชื่อมโยงถึงกัน ท่านเองก็มีลูกชาย เข้าใจความรู้สึกนี้ดี ตอนนั้นน้องรองอายุตั้งสิบหกสิบเจ็ดแล้ว ไปเล่าเรียนวิชาที่เมืองไปเฉยียน ท่านยังหลังน้ำตาทุกวัน นับประสาอะไรกับเหวินเกออยู่เกอที่ยังเด็กขนาดนี้" เขามองสูหยินผู้เฒ่าอย่างจริงจัง "สื่อเหนียงทำผิดมามากมายก็จริง แต่เห็นแก่ที่นางคลอดหลานให้ท่าน เห็นแก่ที่นางเกือบต้องเสียชีวิตเพราะหลานสองคนนี้ ดีร้ายอย่างไรก็รับนางกลับมาด้วยเถอะ ลูกรับรองว่าจะอบรมนางเป็นอย่างดี ไม่ให้นางมายั่วโทษของท่านอีก" พูดจบก็คุกเข่าลงต่อหน้าสื่อเหนียงและป่าวรับใช้มากมาย จากนั้นโขกศีรษะให้สูหยินผู้เฒ่าดังๆ สามที

เขาจากลูกมาแต่วันเดียวยังคิดถึงพวกเขาขนาดนี้ เลินจงซึ่งไม่กล้าคิดว่าหากให้พวกเขาจากเงินสื่อเหนียง นางจะเป็นอย่างไร

สูหยินผู้เฒ่าแค้นยี้ม นางจะตรอมใจตายหรือ ข้าอยากให้เป็นอย่างนั้นใจจะขาด! หากไม่เพราะเด็กสองคนนี้สามารถสร้างความทรมานใจให้นางแพศยานั้นได้ ข้าอยากรับตัวนางแพศยานั้นมาทรมานในจวนด้วยตนเองด้วยซ้ำไป ตอนนี้จะให้ข้ารับปากให้นางแพศยานั้นเข้าจวน ผันไปเถอะ!

ตั้งแต่การเจรจาเรื่องการแต่งงานกับอันชิงโหวดล้มเหลว สูหยินผู้เฒ่าก็ไม่เคยอารมณ์ดีขนาดนี้มาก่อน ไม่ใช่เพราะจู่ๆ ก็รู้ว่าตนเองมีหลานชาย

สองคน ปี่เป็ยี่จื่อเป็ยี่พุดถูก เด็กชนที่ถูกเลี้ยงดูอยู่ในชนบท ทั้งยังมีแม่ที่ชั่วร้ายและทำตัวเสื่อมเสียแบบนั้นจะดีได้สักเท่าไรเชียว จะน่ารักน่าเอ็นดูสักแค่ไหน นางดีใจเพราะในที่สุดก็ค้นพบวิธีที่จะทำให้เงินสือเหนียงตายทั้งเป็นต่างหาก!

เส้นจงซึ่งพุดถูก แม่ลูกจิตใจเชื่อมโยงถึงกัน นางเองก็เป็นแม่คนรู้ซึ่งถึงรสนชาตินี้ดี ดังนั้นจึงต้องการให้นางแพศยานั้นได้ล้มรสนชาตินี้บ้าง!

"ยังไม่ไปเตรียมมรดกอีก!" เห็นเส้นจงซึ่งยังคงโขกศีรษะอ่อนนวนอน สุหยินผู้เฒ่าไม่สนใจเขา เยกหน้าสั่งเกาเฉวียน "จะยืนบื้ออยู่ทำไม!"

"เอ่อ...เอ่อ..." เกาเฉวียนมองเส้นจงซึ่ง "ขอ...ขอรับ" ปากรับคำติดๆ กันก็จริง แต่เท้ากลับไม่กล้าขยับไปไหน

เส้นจงซึ่งร่างกายแข็งทื่อ เขาค่อยๆ เยกหน้าขึ้น "มารดา..."

สุหยินผู้เฒ่าแค้นเสียง สะบัดหน้าไปทางอื่น

ดูซิเนื้อเหยียดยืมเย็นชาที่มุมปาก อีเหนียงคนอื่นๆ มองหน้ากันไปมา ต่างพากันส่ายหัว

เห็นว่าสถานการณ์พลิกผันแล้ว เกาเฉวียนก้าวเท้าเดินไปที่ประตูทันที

"ใครกล้า!" เส้นจงซึ่งเสียงไม่ดัง แต่กลับเปี่ยมด้วยความน่าเกรงขาม

ห้องโถงพลันเงียบกริบ ทุกคนอ้าปากหวออย่างเหลือเชื่อ แต่ละคนต่างลืมหายใจ สุหยินผู้เฒ่าเองก็หันกลับไปอย่างตกตะลึง ลืมแม้กระทั่งคำคนด้วยซ้ำ

"ข้าจัดทหารองครักษ์สองร้อยนายไว้ที่บ้านบรรพบุรุษ เว้นเสียแต่ข้าไปด้วยตนเอง มิเช่นนั้นไม่ว่าใครก็อย่าหวังจะรับตัวคุณชายมาได้เลย!"

คำพูดนี้เอ่ยกับเกาเจี๋ยน แต่สายตากลับจ้องสูหยินผู้เฒ่าอยู่ตลอด

"เจ้า! เจ้า..." สูหยินผู้เฒ่าได้สติในที่สุด นางซีเล่ิงจึงชิงนิ้วสั้นระริก "แข็งข้อ แข็งข้อ เจ้าคิดจะแข็งข้อกับข้าหรือ!"

ดวงตาของเล่ิงจึงชิงฉายแววเจ็บปวด "มารดา" เขาข่มความรู้สึกอัดอั้นแปลกๆ ในโพรงอกพลางอธิบาย "ข้าเคยสาบานกับสื่อเหนียงว่าจะไม่พรากพวกนางแม่ลูกออกจากกันเด็ดขาด หากไม่ขอให้ฟ้าผ่าตายไม่ได้ไปผูกไปเกิดอีกตลอดไป" เห็นแก่ที่เขาเคยให้คำสาบานที่ร้ายแรงไว้ มารดาน่าจะยอมถอยสักก้าวระมัง ถึงอย่างไรก็เป็นมารดาบังเกิดเกล้าของเขา เป็นมารดาที่มีสายเลือดเดียวกัน มารดาคงมีอาจทนเห็นลูกชายแท้ๆ ของตนเองถูกฟ้าผ่าตาย มีอาจไปผูกไปเกิดได้ตลอดไประมัง เล่ิงจึงชิงลอบตีใจที่คั่นนั้นเงินสื่อเหนียงบังคับให้เขาเอ่ยคำสาบานเช่นนี้ หากไม่วันนั้นเขาก็ไม่รู้จะเอาอะไรมาโน้มน้าวสูหยินผู้เฒ่าจริงๆ

กำลังคิดในใจว่าโชคดี เนื้อความคาดหมายของเล่ิงจึงชิง สูหยินผู้เฒ่าเล็กคิ้วสูง "หรือว่าเจ้าจะเลือกนางโดยไม่เอาบิดามารดาอีกแล้ว?" ลูกชายคนนี้ของนางแต่ไรมาพูดคำไหนเป็นคำนั้น ไม่เคยให้คำสัญญาอะไรง่าย ๆ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการสาบานด้วยถ้อยคำร้ายแรง เขายอมสาบานสิแปลก คิดจะหลอกนางหรือ ผันไปเถอะ!

ปี่เยวี่จื่อเยวี่ยพุดถูก แม้แต่ผ้าพรหมจรรย์ยังทำมาหลอกนางได้ ลูกชายของนางคนนี้ชั่วร้ายมากขึ้นทุกวัน!

"ข้าไม่ได้คิดเช่นนั้น" ในใจปั่นป่วนไปหมด เล่ิงจึงชิงหน้าซีดลงเล็กน้อย "นางร่างกายไม่แข็งแรง มารดาโปรดเห็นแก่ที่นางมีชีวิตรอดอยู่ได้อีกไม่นาน อดทนกับนางสักปีสองปีเถอะ"

สองปีไม่นานเลย อดทนนิดหน่อยก็ผ่านไปแล้ว คำพูดของคน
ใกล้ตายมีความจริงใจ เขาพูดถึงขั้นนี้แล้ว ต่อให้หัวใจทำด้วยหินเหล็ก
ก็น่าจะบังเกิดความเห็นใจบ้าง เส้นจางซึ่งกกดความหวังเสียสุดท้าย
พรางมองสูหยินผู้เฒ่า

"ร่างกายไม่แข็งแรง ร่างกายไม่แข็งแรงหรือ แล้วทำไมปานนี้
นางยังไม่ตายเสียที!" เห็นท่าที่ของมารดาชัดเจนขนาดนี้แล้ว เส้นจางซึ่ง
ยังจะช่วยพูดแทนนางแพศยานั้น สูหยินผู้เฒ่าไม่โหจนทรวงอกสะท่อน
ขึ้นลง นางระงับอารมณ์แล้วระงับอารมณ์อีก สุดท้ายก็อดไม่ได้ร้องด่า
ออกไป ชี้น้ำเส้นจางซึ่งและพูดเสียงเฉียบ "วันนี้เจ้าพูดมาให้ชัดเจน
ตกลงเจ้าจะเอาข้าหรือว่าเอานาง!"

เส้นจางซึ่งมองสูหยินผู้เฒ่าอย่างตกตะลึง จับปล้นเขาเอื่อยอย่าง
เฉียบขาด "หากมารดาขึ้นกรานไม่ให้สื่อเหนียงเข้าจวน เช่นนั้นก็ให้
พวกนางแม่ลูกอยู่ที่บ้านบรรพบุรุษต่อไปเถอะ" และนับแต่ขึ้นไปเขาจะ
ย้ายออกจากจวนแม่ทัพไปอยู่กับพวกนางแม่ลูกและตั้งตระกูลขึ้นใหม่
พูดจบเส้นจางซึ่งก็ลุกขึ้นอย่างไม่อาลัย

นี่หมายความว่าเขาลือกเมียไม่ลือกแม่ใช่หรือไม่! เลือดในตัว
สูหยินผู้เฒ่าจับตัวแข็ง ร่างกายแข็งที่ออกอยู่ตรงนั้น

ดูชินอื่เบิกตากว้างอย่างตกตะลึง สีหน้าค่อยๆ เปลี่ยนจากแดงก่ำ
เพราะความตื่นตื้นเป็นซีดเผือด

ปี่เยวี่ยจื่อเยวี่ยตัวแข็งที่เหมือนถูกจี้สกัดจุดไว้

"แข็งข้อ เจ้าแข็งข้อแล้ว!" นานที่เดียวสูหยินผู้เฒ่าจึงได้สติ นาง
ไม่คิดไม่ฝันมาก่อนว่าเส้นจางซึ่งจะเอ่ยคำพูดอกตัญญูเช่นนี้ออกมา

นางคว่ำไม้เท้าตรงปลายเตียงเตาและหวดสะเปะสะปะไปที่หน้าของ
เขา

เส้นจางซึ่งไม่หลบ ยืนตระหง่านอย่างดื้อรั้นอยู่ที่เดิม

"ท่านแม่ พี่ใหญ่แค่เลอะเลือนไปชั่วขณะ มีอะไรพูดจากันดีๆ เกอะ"
เส้นจางขึ้นเข้าไปกอดฮูหยินผู้เฒ่าไว้พรางตะโกนไล่พี่ชาย "ยังไม่รีบไปอีก
ท่านจะทำให้ท่านแม่โมโหตายหรือ!"

เส้นจางซึ่งจ้องโบหน้าดูต้นของฮูหยินผู้เฒ่าเหม็ง ก่อนจะหันกลับ
ก้าวสวบๆ จากไป

"ท่านแม่ทัพ ท่านจะไปไหนขอรับ" หรงเชิงวิ่งตามไปจนถึงคอกม้า
เห็นเส้นจางซึ่งกระโดดขึ้นหลังม้าและพุ่งออกจากจวนแม่ทัพ หรงเชิง
รีบคว่ำม้าอีกตัวและควบตามไป

เสียงเคาะประตูหนักๆ ทำให้เงินສື່ເນື່ອງຕົກใจຕີນ นางลิ่มตา
ตงจวีจุดเทียนไขทันที

"ท่านแม่ทัพมาเจ้าคะ" ตงจวีบอกเสียงค่อย

เงินສື່ເນື່ອງເລື່ອບມອກນ້ຳຍຸດ ຍາມຈື່ສີ່ເຄ່ອ ໂຈນເຂົາຈື່ມາ
ເວລານີ້

นางตกใจ ผุดลุกขึ้นนั่งทันที กำลังจะสั่งให้ตงจวีหยิบเสื้อผ้า
เส้นจางซึ่งก็ก้าวร้าวๆ เข้ามาแล้ว โบกหน้าคมคายเย็นชาเจือแววดุดัน
เฉียบขาด

สาวใช้ที่เพิ่งลุกจากเตียงตกใจจนกลั้นหายใจ ต่างพากันไปยืน
ชิดผนังและคารวะเขา

"หน้าผากของท่านแม่ทัพเป็นอะไร" เห็นศีรษะของเขาพันผ้าพันแผลไว้
เงินสี่เหนียงตระหนก

พอออกจากเมืองซ่งจิง เขาก็ควมม้าไปเรื่อยๆ อย่างไม่รู้จุดหมาย
โईโईอยู่ข้างนอกอย่างเรื่อยเปื่อยครั้งก่อนคืน สุดท้ายก็มาถึงที่นี่โดยไม่รู้ตัว
พอเห็นนางหัวสมองของเขาถึงค่อยๆ แจ่มชัดขึ้น ฝึให้พาลันลึงเล

เขาบอกนางอย่างมั่นใจว่าจะรับนางกลับจวนแม่ทัพ สุดท้าย
พวกเขากลับต้องขึ้นชื่อว่าลูกกตัญญูและใช้ชีวิตแบบคู่รักภักดีอยู่
ข้างนอก...จู่ๆ เขาก็รู้สึกไม่กล้าพบหน้าเงินสี่เหนียง กลัวนางจะหัวเราะเยาะ
ในความอวดดีอย่างโง่มของเขากลับว่าหากนางรู้ว่าสุหยินผู้เฒ่าจะพราก
พวงนางแม่ลูกออกจากกัน นางจะอาละวาดโวยวายเหมือนสุหยินผู้เฒ่า
และเอาคำสาบานมาขู่เขา บังคับให้เขาตัดสินใจเลือกระหว่างนางกับลูก
และสุหยินผู้เฒ่าอีกครั้ง

ตั้งแต่เป็นแม่ทัพมา เขากะทำการใดอย่างสง่าผ่าเผยมาตลอด
ไม่เคยรู้สึกที่ตนเองน่าสมเพชเหมือนอย่างตอนนี้มาก่อนเลย จับพลัน
เขาหันหลังจะทำจะเดินออกไป ไม่ได้ทำตามสัญญาที่ให้ไว้ ยามเผชิญหน้า
กับเงินสี่เหนียง เขาไม่รู้ว่าพูดอะไรจริงๆ

เงินสี่เหนียงคลุ้มเสือก้าวลงมาจากบนพื้นแล้ว เห็นเขาเพียงจะเข้ามา
ไม่พูดอะไรก็หันหลังจากไปจึงรีบดึงเอาไว้ "ดีกปานนี้แล้ว ท่านแม่ทัพ
ยังจะไปไหนอีก" ต่อให้รีบไปประชุมเช้า ตอนนี้ก็ไมทันแล้ว

เห็นใบหน้าซีดขาวอิดโรยของเขาแล้ว เงินสี่เหนียงรู้สึกปวดใจ
อย่างบอกไม่ถูก ครั้นเห็นเขาลังเล นางจึงดึงเขามานั่งบนเก้าอี้ "ท่านแม่ทัพ
กินข้าวมาหรือยัง"

ชายหนุ่มส่ายหน้า "ข้าไม่หิว"

เงินสี่เหนียงถอนหายใจ รับน้ำชาที่ตองจวีส่งให้และรินให้เขา ด้วยตนเอง "ท่านแม่ทัพตีเมฆาและพักผ่อนก่อนเถอะ เมื่อวานซิวจวี เพิ่งเก็บเห็ดหอมมา ข้าภรรยาจะไปทำบะหมี่เห็ดหอมให้ท่าน" น้ำเสียงอ่อนโยนฟังดูเอื้ออารีเป็นพิเศษในคำคืนอันแสนสงบ

ความหงุดหงิดกระวนกระวายของเสิ่นจิงซึ่งพลันสงบลง เดิมทีไม่รู้สึกลึกซึ้ง แต่ก็พยักหน้าให้นางโดยไม่ตอบอะไร

แม่ครัวก่อไฟเอาไว้แล้ว บะหมี่เห็ดหอมร้อนกรุ่นซามโตถูกยกเข้ามาอย่างรวดเร็ว

อาหารมือนั้นเสิ่นจิงซึ่งไม่พูดอะไร เงินสี่เหนียงก็ไม่ถามอะไร เอาแต่นั่งเป็นเพื่อนเขาด้านข้างอย่างเงียบๆ

ล้างหน้าแปรงฟันเสร็จและขึ้นมานอนบนเตียงเตา เห็นเสิ่นจิงซึ่งนอนพลิกตัวไปมาและนวดขมับไม่หยุด เงินสี่เหนียงจึงคลุมเสื่อและลุกขึ้น ขยับตัวไปข้างหมอนเขาและยื่นมือไปนวดขมับทั้งสองข้างให้

เสิ่นจิงซึ่งชะงัก "รบกวนเจ้าหรือ" น้ำเสียงเขาไม่สบายใจนัก "ข้าไม่เป็นไร เจ้านอนก่อนเถอะ"

"ท่านแม่ทัพปวดหัวหรือ" เงินสี่เหนียงถาม

"คงเป็นเพราะตากลมมานะ หลับสักงีบก็หายแล้ว"

ด้วยรู้สึกว่หน้าผากเขาร้อนเล็กน้อย เงินสี่เหนียงจึงจับแขนเขามาตรวจชีพจร "ควมม้ามาตลอดบาย ร่างกายของท่านแม่ทัพถูกลมเย็น ข้าภรรยาจะไปต้มน้ำมาให้" นางยื่นมือไปคลำหากลักจุดไฟที่หัวเตียง

"ไม่ต้อง!" ชายหนุ่มผู้ดูขี้ขลาดขึ้นนั่งทันที น้ำเสียงหมดความอดทน
"เจ้านอนเถอะ ข้าออกไปเดินข้างนอกสักหน่อยก็หายแล้ว" นางร่างกาย
ไม่แข็งแรง เขาไม่ควรมารบกวนนางที่นี่

"ท่านแม่ทัพ!" เงินสี่เหนียงกอดเขาจากด้านหลัง

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)